

ການ 1

บทที่ 1

แรงกระตุ้นเพื่อการขยายตัวของชาวญี่ปุ่นไปสู่ดินแดนภาคพื้นทะเล

ก่อน พ.ศ. 1500 มีชาวญี่ปุ่นเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่ให้ความสนใจคืนแคนทิอยู่นอกเหนือชายฝั่งทะเลของตน พวกเขารู้จักเฉพาะบริเวณรอบ ๆ ทะเลบอลติก (Baltic) และการขยายตัวไปทางตะวันออกกลับหัวไปอีกเช่น สังคามครูเต็อก (The Crusade Wars) ไก่นำชาวญี่ปุ่นสู่ตะวันออกกลาง และทำให้ชาวญี่ปุ่นเกิดความทึ่นท膺 กระหายที่จะรู้จักคืนแคนที่ห่างไกลออกไป เมื่อว่าในเวลาหนึ่นชาวญี่ปุ่นประจำรัฐทะเลดำ (Black Sea) และทะเลเมดิเตอร์เรเนียน (Mediterranean Sea) แยกคืนแคนทิอยู่ทางตะวันตกและตะวันออก เนื่องจากช่องสเปนนั้นยังเป็นที่ว่างเปล่าในแผนที่ของชาวญี่ปุ่น¹

มาร์โค โปโล (Marco Polo) พ่อค้าชาวเวนิสที่มีชีวิตอยู่ในสมัยคริสต์ศักราชที่ 13 เป็นผู้ที่มีส่วนทำให้ชาวญี่ปุ่นทราบถึงความคืนแคนห่างไกลที่แปลงประหลาด สมาชิกของกระถูกโภโรโก๊ก็คือหัวข้ายกบัญชาของมองโกล (Mongol) ในเอเชียตะวันตก พวกเขายังเดินทางไปยังกรุงปักกิ่งซึ่งจักรพรรดิคุบลai ในอิราน (Kublai Khan) ทรงราชย์อยู่ในขณะนั้น พวกโปโลอาศัยอยู่ในกรุงปักกิ่งเป็นเวลาหลายปี และเมื่อมาร์โค โปโล เดินทางกลับมาจังหวัดเชก้าร์ เขาก็เขียนหนังสือเจ้าถึงการเดินทางของเข้า และเปิดเผยถึงความร่วยว่ายอย่างมหาศาลของโลกตะวันออก ซึ่งทำให้ชาวญี่ปุ่นรู้สึกประหลาดใจและกระหายที่จะรู้จักคืนแคนที่ห่างไกลออกไป

เป็นเวลาหลายศตวรรษมาแล้วที่ชาวตะวันตกบุกสิบสองค้าง ฯ จำกัดคืนแคนตะวันออกไกล โดยผ่านทางพอค้านกลางคือพากอาหรับ นครรัฐค้าง ฯ ของอิการ์ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจในการค้าเครื่องเทศที่สำคัญที่สุด ไม่ใช่แค่การค้าแต่เป็นการรักษาสถานะเดิมในขณะนั้น แต่พอค้าของสเปน ปรัชญา และอังกฤษ ทางท้องการห้ามการค้าโดยกรงกั้นทางตะวันออก โดยไม่ท้องบ้านทั้งพ่อค้าอิการ์และพ่อค้าอาหรับ²

การรวมอำนาจเข้าสู่ศูนย์กลางทางการเมืองของสเปน ฝรั่งเศส และอังกฤษ มีผลทำแรงผูกพันให้มีการเดินทางสำรวจภัยนอกประเทศ ในคริสต์ศตวรรษที่ 15 กษัตริย์เฟอร์ดินานด์ (Ferdinand) และพระราชนิธิชาเบลล่า (Isabella) ของสเปนได้รวมราชอาณาจักรทั้ง ๒ เข้าเป็นราชอาณาจักรเดียวทันที คือ สเปน ฐานะของกษัตริย์สเปน จึงเข้มแข็งกว่าแยกกัน และพร้อมที่จะสนับสนุนการสำรวจดินแดน แกร่งกรานนักกาม โปรดุเกส ชึ่งอยู่ทางด้านตะวันตกเฉียงใต้สุดของทวีปยุโรปกลับเป็นประเทศแรกที่เริ่มการสำรวจทางทะเล ^๓

เมื่อถึงคริสต์ทศวรรษที่ 15 การแข่งขันกันเพื่อหาเส้นทางเดินเรือระหว่างญี่ปุ่นและตะวันออกไกลก็เริ่มขึ้น ชาวญี่ปุ่นทราบว่าไม่มีเส้นทางเดินเรือระหว่างทะเลเมดิเตอร์เรเนียนและมหาสมุทรอินเดีย มีเส้นทางที่เป็นไปได้เพียง 2 ทาง คือ เส้นทางแรกโดยไปทางใต้ อ้อมทวีปแอฟริกาและมุ่งทะลุตะวันออกสู่อินเดีย อีกเส้นทางหนึ่งคือเดินทางสู่ทิศตะวันตกข้ามมหาสมุทรแอฟริกาและ ซึ่งเป็นเส้นทางที่กองอาชีวกรรมก่อสร้างและการเดินทางมากกว่า เพราเดย์นักภูมิศาสตร์จะเชื่อว่าจีนหันตัวอยู่อีกด้านหนึ่งของมหาสมุทรแอฟริกา แต่ไม่มีผู้ใดทราบแน่นอนว่ามันเป็นระยะทางเท่าไรหรือมีอะไรระหว่างกันอยู่ หังส่องเส้นทางเป็นการเดินเรือที่ลับเบส่องค่าใช้จ่ายและเสี่ยงภัย แม้พอก้าชาวยุโรปจะพยายามที่จะหาเส้นทางใหม่ แต่ก็ไม่สำเร็จให้จดจำได้ในคราวเดียว ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของรัฐบาลซึ่งเห็นว่า การหาเส้นทางเดินเรือและสถาปัตยกรรมทางเรือจะเป็นการเสริมอานาจทางเศรษฐกิจของรัฐบาล กษัตริย์ซึ่งมีพระราชประสงค์จะสำรวจเส้นทางเดินเรืออย่างทรงไว้รับการสนับสนุนจากอาสนวิหาร เผรัวพระชนัญญาที่อยู่มุ่งท่าน้ำที่เบย์แพร์ฟาร์มาและท้องการให้มีผู้เช้ารีบมากขึ้น ดังนั้น การขยายตัวของชาวญี่ปุ่นมาสู่ภาคโพ้นทะเลจึงมีสาเหตุในระยะแรก ๓ ประการคือ

1. ความต้องการของพ่อค้าส่วนรับทองคำและความร่วงราบจากการค้า
 2. ความปรารถนาของนักธุรกิจส่วนรับอ่านใจและเกี่ยวกิจศรี
 3. แรงนักการใช้ของทวากพระในคิริสต์ศาสนานี้ที่ก่องการเผยแพร่ศาสนา

การเดินทางเพื่อการสำรวจคืนแคนของชาวยุโรป

ราชอาณาจักรโปรตุเกสซึ่งเป็นผู้นำในการอุปถัมภ์การสำรวจทางทะเลนั้นเป็นอาณาจักรเล็ก ๆ ในคาบสมุทรไอบีเรีย (Iberia) ที่ประภาศเอกสารในคริสต์ศกวรรษที่ 12 สามารถยกเครื่องโปรตุเกสเพิ่มมากขึ้นตามลำดับจนถึงชั้นสูงสุดในคริสต์ศกวรรษที่ 16 พากโปรตุเกสมีความทึ้งใจมั่น การกล้าองุหุนและความอ่านทิศที่จะสำรวจหาผลประโยชน์อย่างเต็มที่จากคืนแคนโพ้นทะเลอันกว้างใหญ่และบุกพื้นที่อาหร่ายอยู่ในคืนแคนเหล่านั้น พากโปรตุเกสจึงเป็นแบบอย่างที่เป็นที่น่าเชื่อถือของการรุกรานที่เรียกว่าลัทธิจักรวรรคiniยมตะวันตก (Western Imperialism)⁴

โปรตุเกสยึดเอาเมืองเซอตา (Ceuta) ซึ่งเป็นเมืองของอาหรับในตอนเหนือของมอร็อกโก ใน ค.ศ. 1415 ซึ่งเป็นการเริ่มต้นการสำรวจและการควบคุมคืนแคนภาคโพ้นทะเลของชาวยุโรป จุดมุ่งหมายของนโยบายโปรตุเกส คือ ความต้องการเปลี่ยนผาณมุสลิมให้นั้นถือศาสนาคริสต์ การสำรวจทางทะเล และการหาเส้นทางไปสู่ตลาดเครื่องเทศที่อินเดีย⁵

อาสาเป็นปัจจัยสำคัญในการขยายตัวไปสู่ภาคโพ้นทะเลของชาวยุโรป แต่ไม่มีที่ใดที่อาสาจะมีความสำคัญมากเท่าในคาบสมุทรไอบีเรีย ทั้งสเปนและโปรตุเกสได้รับการกระตุ้นจากสังคมที่ต้องหานผาณมุสลิมอันยาวนาน เพราะในครั้งหนึ่งคาบสมุทรเกือบทั้งหมดอยู่ภายใต้การปกครองของผาณมุสลิม และในคริสต์ศกวรรษที่ 15 นั้น กรานาดา (Granada) ซึ่งอยู่ทางตอนใต้ของยุโรปก็ยังเป็นจุดแข็งแกร่งของผาณมุสลิม สำหรับชาวไอบีเรียการก่อสร้างเพื่อต่อ挺านอิسلامเป็นความจำเป็น เพราะเป็นหน้าที่ทางศาสนาและแสดงถึงความรักชาติ⁶

ในระยะแรกของการสำรวจของโปรตุเกส เจ้าชายเยนรี (ค.ศ. 1394 - 1460) ซึ่งทรงมีสมญาว่าเป็นนาวิการช (Henry the Navigator) และส่งกองเรือไปสำรวจทางยังตะวันตกของแอฟริกาในแต่ละปีนั้น เป็นผู้ที่มีบทบาทเด่นที่สุด ในคริสต์ศกวรรษที่ 15 ทองคำที่สั่งมาด้วยยุโรปนั้นมาจากชุมชนซึ่งอยู่ทางตะวันออกของแอฟริกา กองการพาณิชย์ของมุสลิมน้ำทางค้าจากเมืองในอาณี (Miani) และทิมบักตุ (Timbuktu) ในแอฟริกาและ

เดิมทางน้ำตอนเหนือ ชานมหัสเสทางสีหานามazu เมืองท่าเมดิเตอร์เรเนียน พวกริมทะเล
ที่เข้าร่วมในการค้าทองคำ ชาวโปรตุเกสนิยมเดินทางเดินเรือท่องรัฐบริปอลฟิลิป และ
ในการเดินเรือถังกล้า ชาวนิยมเดินทางเดินเรือท่องมาไครา (Madeira) และ
อะโซเรส (Azores) และเริ่มการค้าทางสีหาน้ำด้วยกระรอกทองแอกฟิลิป

ชาวโปรตุเกสได้ลองผลสำเร็จในการเดินทางไปกินีเนีย (Guinea) ใน
ระหว่าง ก.ศ. 1460 - 1480 ชาวโปรตุเกสได้ควบคุมการค้าซึ่งเดิมเคยอยู่ในมือของ
พวกรอสเลิม การขนส่งทองคำทางทะเลไปยังลิสบอนและแอนต์เวิร์ป (Antwerp) ทำให้
การขนส่งรวมเรือกว่าการใช้อัญชันสั่งเดินทางของพวกรอสเลิม ผลก็คือ ในศตวรรษที่ 16
ในขณะที่เมืองศูนย์กลางการค้าของรอสเลิมในแอฟริกาหักโหมลง เมืองห้าทิศ ๆ ของ
โปรตุเกสกลับเพื่องหุ้น ⁸

ใน ก.ศ. 1470 ชาวโปรตุเกสได้เริ่มระบบอาณาจักรขึ้นโดยการยึดเกาะเซา
โตเม (Sao Tomé) จากคาเมรูน (Cameroon) และเริ่มใช้ทาส尼โกรปลูกอ้อย
ชาวโปรตุเกสได้นำสินค้าฟุ่มเฟือย สิ่งล่อใจมาแลกับพวงกշั่ง เครื่องเทศและพริกไทย
การค้าทางเรือเริ่มเพื่องหุ้นใน ก.ศ. 1530 หาสีโคกชายเป็นสินค้าสำคัญแทนที่ทองคำ และ
กีเนียกลายเป็นแหล่งค้าทางสีหาน้ำด้วยที่ชาวปิวชวนนำมาก้างโลกใหม่ ⁹ ในรัชสมัยของพระเจ้า
จอห์นที่ 2 (John II ทรงราชย์ระหว่าง ก.ศ. 1481 - 1495) โปรตุเกสได้สร้าง
สถานีการค้าและป้อมปราการทางชายฝั่งของกีเนียและไครุกเข้าไปในบริปันดิงเมืองนิมบักตุ
เรือของโปรตุเกสบรรทุกทองคำไปยังลิสบอน และจนถึง ก.ศ. 1500 ชาวโปรตุเกส
สามารถควบคุมการขนทองคำไปยังบุรีบีร์ และนับเป็นการเริ่มบุกความรุ่งเรืองของโปรตุเกส

พวกริมทะเลได้ลักคืนไปทางใต้ดึงชายฝั่งตะวันตกของแอฟริกา เมื่อการค้า
ทองคำของโปรตุเกสในกีเนียลงรา่นั่นก็แล้ว ชาวโปรตุเกสก็เริ่มนั่นความสนใจมาสู่บริปันดิง
ใน ก.ศ. 1487 บาร์โลโลมิว ไทรแอช (Bartholemew Diaz) ได้เดินทางรอบแอนดอม
ทางตอนใต้ของแอฟริกาเริ่มท่องนาเรียกวา แหลมดู๊กโธป (Cape of Good Hope) แห

จุดเด่นของเรือเมืองการค้ากุชชองสูงเรือหัวไนเจ้าตองเกินทางกลับ ในการสำรวจครั้งที่ 2 (ระหว่าง ก.ศ. 1497 ถึง 1499) บาร์เตินเรือชาวโปรตุเกสชื่อวาสโก ดา กามา (Vasco da Gama) เดินทางข้ามมหาสมุทรอินเดียไปสู่ฝั่งตะวันออกของอินเดีย คันธันจิงเป็นการใช้หมุรีรากไม้ลอกตะวันออก¹⁰ และเขาเดินทางกลับไปยังกรุงลิสบอนค้ายสินค้าจากอินเดีย กระชาญนาญาเอล (Manuel ศรีษะราชย์ระหว่าง ก.ศ. 1495 – 1521) แห่งโปรตุเกส ทรงสั่งตั้ง 13 ห้าปีอย่างอินเดียเพื่อจัดตั้งสถานีการค้าในอินเดีย ในเดือนเมษายน ก.ศ. 1500 กองเรือของโปรตุเกสได้เดินชายฝั่งของบรัสเซลส์ในเบอร์ก้าໄท์และอ้างสิทธิ์ว่าเป็นของใบภูทตาก อะบุอาบิโปรตุเกสที่เดินทางมาถึงอินเดียนน แม้จะสูญหายในระหว่างทางประมาณห้าสิบปี แต่เรือที่เหลือชิ้งกลับสู่ลิสบอนในเดือนกรกฎาคม ก.ศ. 1901 นั้น โค้ชนเครื่องเหตุที่สำคัญไว้เป็นคำเข็ยวบในการเดินทางมาให้โปรตุเกส หลังจากนั้น โปรตุเกสก็ส่งกองเรือออกเบรินเดียในเดือนมีนาคมของทุก ๆ ปี และกรุงลิสบอนก็กลายเป็นเมืองท่าสำหรับการส่งสินค้าจากเอเชียสู่ยุโรป¹¹

การสำรวจคนครั้งสำคัญของสเปนนั้น เริ่มนั้นเมื่อบาร์เตินเรือชาวเจนัวชื่อคริสโตเฟอร์ โคลัมบัส (Christopher Columbus) ได้นำผู้ประณีตสูบบุหรี่และการเดินทางไปทางทิศตะวันตกเพื่อหาเส้นทางสู่จีนและญี่ปุ่น เขาพยายามขอเส้นทางรั้งแรกให้แก่กษัตริย์โปรตุเกส แท้เมื่อโค้ร์บีการปฏิเสธ โคลัมบัสจึงขอพระราชทานอุปถัมภ์จากษัตริย์เพอร์คินานด์ และพระราชินีอิซาเบลลาแห่งสเปน พระราชนิอิชาเบลลาที่ลินพระทัยสนับสนุนโคลัมบัสควบเงินทุนส่วนพระองค์ และโคลัมบัสก็ใช้เงินล้วนทั้งหมดของเขามาซื้อเรือ ใน ก.ศ. 1492 กระบวนเรือสำรวจเล็ก ๆ ของโคลัมบัสได้เดินทางไปทางทิศตะวันตก ภายหลังการรอบแรมเป็นเวลาหลายเดือน เขายังคงเดินทางไปทางทิศตะวันตก ภายหลังการรอบแรม จึงโคลัมบัสคิดว่าเรือที่เขากันพบเป็นชายฝั่งของทวีปแอเชีย และคิดว่าการค้า奴ของเขาก็ถูกท้องและใกล้บรรดึงจุกหมาย โคลัมบัสใช้เวลาอีกหลายเดือนในการสำรวจทะเลแคริบเบียน (Caribbean) จึงเข้าคิดว่าเป็นบริเวณที่ตั้งของญี่ปุ่นและจีน และโคลัมบัสคิดว่าญี่ปุ่นจะเป็นบริเวณที่เข้าพักก่อ ญี่ปุ่นจะเป็นอินเดีย (Indies) หรือญี่ปุ่นจะเป็นอินเดียตะวันออก¹²

ระหว่าง ก.ศ. 1492 - 1502 โคลัมบัสเดินทางไปอเมริกาถึง 3 ครั้ง เพื่อ
เป็นภารกิจของสเปนในชีกโลกตะวันตก เช้าไก่คืนพบเกาะสักรุญ ๆ ของทะเลแคริบเบียน
เช่น ไฮตี (Haiti) ฟาน ซัล瓦ดอร์ (San Salvador) เปอร์โตริโก (Puerto
Rico) จาไมก้า (Jamaica) คิวบา (Cuba) ทรินิตี้ (Trinidad) และยังค้นพบ
ฮอนดูรัส (Honduras) ในอเมริกากลาง ¹³ โคลัมบัสสถาปนาใน ก.ศ. 1506 ที่ความ
เชื่อที่ว่า เช้าไก่คืนเดินทางทางตะวันตกสู่เวปเอเชีย

หลังจาก ก.ศ. 1500 นักภูมิศาสตร์ส่วนใหญ่เชื่อว่าโลกล้มบัสไม่ได้ไปถึงเอเชีย
แท้ไปถึงคินแคนที่ซึ่งไม่ปรากฏในแผนที่ นักภูมิศาสตร์จึงเรียกชื่อคินแคนใหม่นี้ตามชื่อของ
นักสำรวจอีกคนซึ่งเป็นผู้ศึกษาความเป็นจริงของการค้นพบของโกลเดมบัส คือ อเมริโก
เวสปุชชี (Americo Vespucci) ซึ่งเป็นนักพัฒนาชาวฟลอเรนซ์ (Florence) และ
ได้ร่วมในการเดินทางสำรวจทั้งของสเปนและโปรตุเกสกามชายฝั่งของแผ่นดินใหญ่อเมริกา
จากชายฝั่งบรากิสสูฟลอริคาหลายครั้ง เวสปุชชีได้เขียนจดหมายที่บรรยายถึงสิ่งที่เขาพบเห็น
และใช้คำแทนคินแคนที่เขาเดินทางไปว่า โลกใหม่ (New World) จดหมายของเขานำให้รับ
การศึกษาอย่างกว้างขวางในช้าญรูหันส์ส็อกก์เรียกແบ່ນດິນใหม่นี้ว่า ແບ່ນດິນຂອງ
อเมริโก หรืออเมริกา (America)¹⁴

ความซักแย้งໄກ้เริ่มขึ้นเมื่อสเปนและโปรตุเกสทั้งสองฝ่ายได้ลงนามในคืนแคน García โพ้นทะเล เมื่อหลักเลี่ยงความซักแย้งทั้งทั้ง ๗ กษัตริย์ของทั้งสองประเทศได้ทรงทำความตกลงกันใน ก.ศ. 1494 เพื่อสารเส้นแบ่งระหว่างเขตอิทธิพลของประเทศทั้งสองในรูปของวงรอบตามแนวเส้นแบ่ง (Circle of longitude) เส้นแบ่งเขตนี้ก็มีผลใช้จูงๆ ท่อเกสซิลล่าส (Treaty of Tordesillas) จางผ่านทางทิศตะวันตกของแหลมเวิร์ค (Cape Verde) และอยู่ทางจากแหลมเวิร์คประมาณ 1,500 ไมล์ โปรตุเกสจะได้ครองในสิทธิ์ทางการค้าและคินแคนของตนให้อยู่ทางด้านตะวันออกของเส้นแบ่งเขต ในขณะที่สเปนจะได้ครองในสิทธิ์ทางการค้าและคินแคนของตนให้อยู่ทางด้านตะวันตกของเส้นนี้ สเปนเชื่อว่าการแบ่งแนวนี้จะให้สเปนได้ครอบครองคินแคนที่โกลเดนมัสก์เพนทั้งหมด พฤกษาคำนวณการขยายไปทางตะวันออกของ

คินแคนทางตอนใต้ของทวีปอิมพลาต จึงทำให้คินแคนบร้าชลส่วนใหญ่อยู่ในเขตของโปรตุเกส กั้งนั้นโปรตุเกสจึงมีสิทธิในส่วนหนึ่งของซีกโลกตะวันตกด้วย

หลังจากที่瓦斯โก บูเนช เกอ นาล์บ้า (Vasco Núñez de Balboa) เห็นมหาสมุทรแปซิฟิกจากออกฝ่ายเหนือใน ก.ศ. 1513 แล้ว ชาวบุโรปจึงทราบมากว่า เนื้อโลกใหม่ที่หัวปอดเมริกาไปนั้น ยังมีมหาสมุทรช้างกันอยู่ พากสเปนรู้สึกหวังที่โกลันบัส ในสามารถไปถึงโลกตะวันออกได้ และยังหวังว่าคินแคนส่วนหนึ่งของโลกตะวันออกจะอยู่ภายใต้การครอบครองของสเปนตามสนธิสัญญาหอเกรทซิลลัส เพราะความตั้งใจเช่นนี้ใน ก.ศ. 1519 ชาลกอร์ดสเปนคือพระเจ้า查尔斯ที่ 5 (Charles V) จึงทรงมอบหมายให้เฟอร์ดินันด์ มาเจลลัน (Ferdinand Magellan ก.ศ. 1480 - 1521) เคินเรือสำรวจเพื่อหาเส้นทางสู่มหาสมุทรแปซิฟิกซึ่งอาจอยู่ไปถึงหัวปอดเมริกา¹⁵

มาเจลลันเป็นชาวโปรตุเกสซึ่งทำงานให้สเปน เขายังคงบวนเรือจำนวน 5 ลำเดินทางไปทางชายฝั่งของหัวปอดเมริกาไป และเริ่มการกันนาเส้นทางที่เสี่ยงภัยที่สุด โดยการผ่านช่องแคบทางที่สุดของหัวปอดเมริกาเข้าสู่มหาสมุทรแปซิฟิก มาเจลลันเคินเรือขึ้นไปทางคันทะรันตกเนียงเหนือของมหาสมุทรที่กว้างใหญ่ที่สุดนี้ และใช้เวลาเคินทางข้ามมหาสมุทรประมาณ 100 วัน จึงถึงเกาะกาม (Guam) และໄก์พันหมู่ เกาะซึ่งมาเจลลันเรียกว่า หมู่เกาะตะวันตก (Western Ieles) เข้าໄก์อ้างสิทธิของสเปนในหมู่เกาะเหล่านี้¹⁶ ซึ่งที่นี่เองมาเจลลันถูกฆ่าตายในการประทับตราพื้นเมือง หมู่เกาะตะวันตกสเปนยึดครองในทศวรรษที่ 1560 และໄก์ซึ่งเรียกว่าฟิลิปปินส์ (Philippines) ตามชื่อของพระเจ้าฟิลิปที่ 2 (Philip II) ของสเปน

แม้มาเจลลันจะถูกฆ่าตาย แต่การเคินทางยังคงดำเนินต่อไป จนกระทั่งถึงหมู่เกาะเครื่องเห็นหรือหมู่เกาะโนอาลูคัส (Moluccas) เรือที่เหลืออยู่เพียงลำเดียวพร้อมกับลูกเรือที่เหลืออยู่เพียงเล็กน้อยໄກ์เคินทางกลับถึงสเปนใน ก.ศ. 1522 โดยเส้นทางมหาสมุทรอินเดีย บุนงไปทางตะวันตกอ่อนรวมแหลมญูกิไปเข้าสู่มหาสมุทรแอคแลนดิค เมว่า

การเดินทางครั้งนี้จะประสบความยากลำบากนานปีก่อ แต่เป็นการยื้อหยุ่นของโอลันด์ปัลว่า
โลกอัน หังยังพิสูจน์ว่ามหานสมุทรแห่งฟิลิปและโลกลันกว้างใหญ่กว่าที่โอลันด์ปัลส์และคนอื่น ๆ
เชื่อกัน ศึกษาเรื่องขนาดของโลกถูกต้องมากขึ้น เป็นการคุณภาพเส้นทางใหม่ในการเดิน
เรือรอบโลก และแสดงว่าการเดินทางโดยเส้นทางตะวันออกจากญี่ปุ่นสู่อเมริกาเป็นไปได้¹⁷

แม้ว่าสเปนและโปรตุเกสจะคิดว่าคินแคนภาคป้อนจะเลือกรบในส่วนแรกของ
ประเทศทั้งสองเท่านั้น แต่ประเทศที่อยู่ทางตอนเหนือของญี่ปุ่นไม่ได้คิดเช่นนั้น จังหวัดบริเวณ
อังกฤษและคอสต์ริบเบอร์ริงเศสทั่งมุ่งหาเส้นทางส้านรับการค้าโดยตรงกับโลกตะวันออก บีบเดิน-
เรือชาวเจนัว ชื่อจอห์น แคบอต (John Cabot) เริ่มการเดินทางใน ก.ศ. 1497 เพื่อ
หาเส้นทางตะวันตกเฉียงเหนือไปสู่หมู่เกาะเวสต์อินดีส (West Indies) หลังจากนั้น
อินเดียตะวันตก แคบอตเดินทางไปถึงชายฝั่งของโลกใหม่แกะเนื้านิวฟันแลนด์
(Newfoundland) และถูกจัดให้เป็นภารกิจใหม่

หลังจากนั้นไม่นาน ชาวน朵雷นซ์คือจิโอราซานี กา เวอร์ราซานี
(Giovanni da Verrazano) ได้สำรวจชายฝั่งแอฟริกาตอนเหนือส้านรับภาริย์ของ
ปริ้งเศส เขาไม่ได้พบเส้นทางเดินเรือใหม่ นอกจากการสำรวจชายฝั่งตะวันออกทางตอนใต้
ของทวีปอเมริกาใต้ เมื่อไม่มีความหวังที่จะพบเส้นทางใหม่ ทั้งอังกฤษและปริ้งเศสก็ทั้งๆ
ที่จะบักหลักในคินแคนทวีปอเมริกาเหลือห่อไป¹⁸

จักรวรรดิอาณาจักร

ชาวโปรตุเกสเป็นปัจจัยมีสำคัญในการเดินทางถึงโลกตะวันออก เป็นชาวโปรตุเกส
ก้า ภานนาเรือของเขามาสู่อ่าวกาลิกูต (Calicut) พาดเข้าเข้าใจดูคุ้งหมายของคนเมือง
พยายามกระทำให้บรรลุผล และใช้ประโยชน์จากผลสำเร็จอย่างເกเมที่ สิ่งที่ชาวโปรตุเกสก่อ
การคือการผูกขาดการค้าที่นำความร่ำรวยมาให้มากที่สุดในโลก และสิ่งนี้พาดเข้าสถานการณ์
ท่าให้ส่าเร็จเป็นเวลามากกว่าหนึ่งศตวรรษ

เมื่อพวกโปรตุเกสมารถถึงอินเดีย เขาพบว่าอินเดียเป็นคินแคนที่มีประชากรอยู่

อย่างหนาแน่นและทรัพยากรที่สำคัญ ๆ อินเดียมีรัฐนารมที่สูงส่ง แม้ความหลากหลายทางศิลปะ ชานชัน และการเมือง ซึ่งมีผลให้ชาวพื้นเมืองอินเดียไม่สามารถต่อต้านผู้ครุฑ์ชาวบุรุป้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ พวกรู่โปรตุเกสมีเรื่องราวอุฐนี้เนื่องจาก ไอศรีรังสานี การค้าธรรมชาวยังคงขยายตัวอย่างมากในมาลาบาร์ (Malabar)¹⁹

เมื่อเวลาสิบ ครา กามาเดินทางมาถึงกาลิกูตันน์ กิจการค้าเครื่องเทศระหว่างบุรุป้าและตะวันออกนั้นเป็นธุรกิจที่เพื่องพู โภคเดพะที่มะลักกะ (Malacca) ซึ่งตั้งอยู่ทางยังตะวันตกของแหลมลายู เรือสำราญที่ขนสินค้าจากกว้างทุ่งและเครื่องเทศจากอินเดีย ตะวันออกไกลาเดียงสินค้าขายท่อในกับพ่อค้ารวมอสเล้มที่ควบคุมการค้าของมหาสมุทรอินเดีย สินค้าเหล่านี้จะถูกส่งต่อไปยังแคว้นเมดิเตอร์เรเนียน โภคใช้เส้นทางเดินเรือเก่าแก่อสังเส้นทาง คือ จากเมืองห้าออมูซ (ormuz) ซึ่งตั้งอยู่ปากทางเข้าอ่าวเบอร์เซีย (Persian Gulf) ไปสู่แม่น้ำอูรัส (Euphrates) ถึงกรุงเบรุต (Beirut) และอีกเส้นทางหนึ่งคือไปทางเมืองห้าเอเดน (Aden) ผ่านทะเลแดง และใช้เส้นทางบกท่อไปยังเมืองสuez (Suez) และอเล็กซานเดรีย (Alexandria) ตามลำดับ ที่เมืองเบรุตและอเล็กซานเดรียจะมีพ่อค้าคริสตี้นชาวเวนิสซึ่งรับซื้อและผูกขาดการค้าเครื่องเทศในแคว้นเมดิเตอร์เรเนียน ดังนั้นกิจการค้าเครื่องเทศและสินค้าจากตะวันออกจะจึงได้สร้างความร่ำรวยให้แก่พ่อค้ารวมอสเล้ม สุส�่านแห่งอิมป์และทูร์กีรวมทั้งพ่อค้าจากเวนิส พวกราชจังห้องการที่จะรักษาเส้นทางการค้าเดินเรือและผูกขาดการค้า²⁰

การที่ชาวโปรตุเกสเดินทางมาบังแทบมหาสมุทรอินเดีย เท่ากับเป็นการคุกคามกลับ回去ยังของพวกรหัสที่ไก่กำไรจากการค้าเครื่องเทศ เป็นเวลาต่อเนื่องกว่าหกเดือน ไม่สิ่งใดที่ควบคุมการค้าเครื่องเทศในแคว้นนี้ ดังนั้นพวกราชจังห้องสูตีอิรักยาจะกลับ回去ยังของตน โปรตุเกสจึงยกหือทำลายเมืองป้อมของพวกราชจังห้องที่อยู่ติดกับเมืองป้อมของพวกราชจังห้อง ที่ตั้งตระหง่านอยู่ทางทิศใต้ของโปรตุเกส ชาวโปรตุเกสก็องการควบคุมการค้าเครื่องเทศและเปลี่ยนเส้นทางน้ำลงเครื่องเทศจากเส้นทางเดิมที่มีจุดหมายที่เบรุตและอเล็กซานเดรียมาเป็นเส้นทางที่อ้อมแหลมกู๊ดโซล์ฟรัมนายังกรุงลิสบอน นครหลวงของโปรตุเกส

ใน ค.ศ. 1509 ชาวโปรตุเกสก็สามารถท่าลากองที่พาร์เรอของสุดท่านแห่งอีบิป์

อัลฟองโซ เกอ อัลบูเคนร์ก (Alfonso de Albuquerque) ซึ่งได้รับ
แต่งตั้งให้เป็นข้าหลวงโปรตุเกสประจำอินเดียระหว่าง ค.ศ. 1509 - 1515 เห็นว่า
เมืองห้ามชาญยังคงจะใช้เป็นฐานสำหรับควบคุมมหาสมุทรอินเดียมากกว่าคืนไหนที่ลึกเข้า
ไป ดังนั้นโปรตุเกสจึงใช้กำลังและปืนใหญ่เข้าปิดเมืองกาลิูกา เมืองออมบูและเมืองกัว
(Goa) และใช้เมืองกัวเป็นศูนย์กลางการค้าแห่งใหม่ทางค้านยังมาลาการ์ โปรตุเกส
ยังยึดได้มีลักษณะใน ค.ศ. 1511 มะลักก้าเป็นศูนย์กลางการค้าในเอเชียที่สำคัญของอาหรับ
จากเรือขนาดใหญ่ลากะวันออกจึงเป็นการเริ่มต้นการวางรากฐานของระบบอาณาจักรของ
โปรตุเกสหรือกิมัยหนึ่งของชาวตะวันตกทางซึ่งลากะวันออก การยึดเมืองห้ามชาญการค้า
และการควบคุมเส้นทางเดินเรือทำให้มีการขนส่งเครื่องเทศไปยังลิสบอน และจากลิสบอน
ก้าไปสู่แอนต์เวอร์ป (Antwerp) เมืองห้ามชาญของเนเธอร์แลนด์ทางค้านชายฝั่งแอฟริกา
และกระจายไปสู่ภูมิภาคอื่น ๆ ของยุโรป ดังนั้นในระยะที่ 16 การสำรวจของ
ชาวญี่ปุ่นทางซึ่งลากะวันออกที่ปราสาทญี่ปุ่นเด็นชักชิน จนกล่าวไก้ว่าใน ค.ศ. 1520 สหัส
จักรวรรคiniymของชาวญี่ปุ่นได้ทั้งหลักอย่างมั่นคงทางซึ่งลากะวันออก²¹

อย่างไรก็ตาม ในระยะคริสต์ศักราชที่ 16 ชาวโปรตุเกสยังไม่สามารถผูก
ขาดการค้าเครื่องเทศให้ทั้งหมด การที่โปรตุเกสไม่สามารถยึดเมืองห้ามชาญ เนื่องจากหัง
เมืองนี้ถูกอยู่ในเจ้าเมืองพากเทอร์กใน ค.ศ. 1538 ทำให้ยานหะเลเดงกล้ายึดเชก
ควบคุมของพากเทอร์ก ดังจะเห็นได้ว่าปัจจุบันเครื่องเทศที่ได้รับการขนถ่ายไปยังเมือง
อะลอกชานเครียและถนนหะเลเมดิเทอร์เรเนียนมีจำนวนใกล้เคียงกับเครื่องเทศที่ได้รับการ
ขนถ่ายมาด้วยลิสบอน ความสำคัญของการค้นพบเส้นทางเดินเรือของวาสโก ดา กามา เป็น
สิ่งที่จะส่งผลในระยะยาวท่อนา เป็นผลที่มากกว่าความสำเร็จในการบูรณาการค้าเครื่องเทศ
กับลากะวันออกในช่วงคริสต์ศักราชที่ 16 ประการสำคัญที่สุดอยู่ที่ว่าการค้นพบของดา กามา
ทำให้เส้นทางเดินเรือที่สำคัญที่สุดเปลี่ยนจากถนนหะเลเมดิเทอร์เรเนียนมาสู่ภูมิภาค
แอฟริกา และเมืองห้ามชาญที่เป็นศูนย์กลางค้านการค้าซึ่งเป็นศูนย์รวมการค้ารายทะเลของ

อิทธิจัลสกความสำคัญของ ในขณะที่ยังลังๆ หังกฤษและฝรั่งเศษจะหวังความสำคัญขึ้น ความเจริญเติบโตของกลุ่มประเทศหลังในแห่งของการศึกษาสายกับคินแคนกะวันออกจะส่งผลสำคัญต่อฐานะทางเศรษฐกิจและนโยบายล่าอาณา尼คุณของประเทศเหล่านี้ในคริสต์ศกวรรษที่

17 22

การปีกการค้าที่มั่งคั่งให้ส่าเร็จจากพวกรัตน์ ทำให้ปอร์ตุเกษขยายการปฏิบัติการไปทางกะวันออกสู่หมู่เกาะเครื่องเหด และเข้าสู่เมืองท่าของจีนและญี่ปุ่นซึ่งพวกปอร์ตุเกสก์นำทางผู้อุทิศการค้าเช่นกัน พวกรเขางานการขนส่งข้าวใหม่ น้ำมันครัว และเครื่องเหด ส่าหรัตน์เรือของปอร์ตุเกสและจ้าวตการค้าทางทะเลในคินแคนแคนน์เฉพาะเรือที่ได้รับพระบรมราชานุญาตจากกษัตริย์ปอร์ตุเกส ค่าใช้จ่ายในการค่าว่างรักษาของเรือ ฐานหัว และกำลังบุคคลสูงมาก หังษัตติและบริษัทที่ได้รับการค้าเลือกไม่กี่บริษัทท่องท่องมีบลอกำไรอย่างงามอยู่ชั่วระยะหนึ่ง แต่ปอร์ตุเกสมีกำลังคนน้อยเกินกว่าที่จะปักคินแคนกะวันออกเป็นอาณา尼คุณให้ส่าเร็จ และการยึดครองจุดยุทธศาสตร์ของปอร์ตุเกสก์อ่อนแอด คังนัน เมืองอุลลันดาและอังกฤษเข้า ค่าเป็นการค้าเครื่องเหดในระหว่างคริสต์ศกวรรษที่ 17 จักรวรดิของปอร์ตุเกสก์สืบสานต่อไป ถึงกระนั้นก็ตาม ปอร์ตุเกสพยายามยึดครองส่วนที่เหลือของคินแคนภาคโพ้นทะเลในครอบครองของตนเป็นเวลาหนึ่งจากการเดินทางของวาสโก ดา กามาเกือบ 5 ศกวรรษ ²³

พวกสเปนรู้สึกอิจนาพวกปอร์ตุเกสที่ประสบความสำเร็จรังแจ้งรังเจ้า สนธิสัญญาแบ่งคินแคนของ ศ.ศ. 1494 ทำให้สเปนต้องจ้าวตเขากองทัพของอยู่ทางค้านตะวันออกของเส้นเมืองเซก ความล้มเหลวของโภคัณฑ์ในการแสร้งหาเส้นทางไปเอเชียทางน้ำที่จะต้องเดินทางไปถึงโลกตะวันออกโดยต้องเดินทางผ่านทิวทัศน์ที่ห่างไกลมาก พวกสเปน แม้ว่าชาวพื้นเมืองแอบแฝงเบียนจะมีท่าทีสันติ แท่พวกเขาก็มีคุณค่าต่อการค้าของชาวนะรอน้อยมาก ²⁴ คังนันในขณะที่ชาวปอร์ตุเกสเริ่มนั่งระบบอาณา尼คุณของตนด้วยการสร้างป้อมห้ารและสถานีการค้าเป็นช่วง ๆ ในแวดวงมหาสมุทรอินเดีย อาณา尼คุณของ

สเปนในโลกใหม่กับเป็นจุดเริ่มต้นของชุมชนที่ทำเหมืองแร่ ความหวังของสเปน คือ การค้นพบแหล่งมหาสมบัติท่าทาง ๆ เช่น ทองคำ เงิน หรือเครื่องเพชรพลอย แต่ก็คือ การแข่งขัน การแสวงหาอานาจและความร่ำรวยของโปรตุเกสและสเปนได้ hyperspace เพราะสเปนไม่ใช้ห้องคานี้กันได้จากโลกใหม่ซึ่งเครื่องเดียวกับโปรตุเกส ดังนั้นเท่ากันว่าราวยุโรปได้ใช้ผลประโยชน์จากการแสวงหาแร่มีค่าของโลกใหม่ในการหาผลกำไรทางด้านทรัพยากรและการค้าจากทวีปเอเชีย²⁵

ห้องคานี้ถูกลายเป็นลิ้งล่อใจที่ทำให้สเปนมุ่งที่จะสำรวจและยึดครองคินแคนในโลกใหม่ท่อไป การยึดครองของสเปนในคินแคนส่วนใหญ่นั้นอยู่กับว่าบริเวณนั้นจะมีแร่มีค่าและแรงงานของชนพื้นเมืองที่สเปนจะเก็บมาใช้ในการทำเหมืองแร่ได้หรือไม่ การทำเหมืองแร่ถูกลายเป็นหัวใจทางเศรษฐกิจของสเปนในโลกใหม่ และมีผลต่อวิถีทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคมของอาณาจักรสเปนในอเมริกา แหล่งที่พูดห้องคานแห่งแรกคือเกาะชิลป์ปานิโอล่า (Hispaniola) หรือเกาะไอกิ และที่มาร์กัพที่คิวบาและเบอร์โลริโก เนื่องจากภาระหนักของการตัดต้นไม้ในดินแดนที่ต้องอาศัยเวลาและพลังงานมาก ดังนั้นสเปนจึงบังคับใช้แรงงานชาวพื้นเมืองอย่างทารุณ²⁶ การบังคับแรงงานอย่างทารุณ เชือโรคเช่นไข้หวัดใหญ่และความอุกฤษณ์ในเหมืองทองของสเปนให้ชาวพื้นเมืองในเกาะไอกิจำนวนมาก เมื่อโคลัมบัสเดินทางมาถึงไอกิใน ค.ศ. 1493 นั้น เกาะแห่งนี้มีพลเมืองประมาณ 100,000 คน แต่ใน ค.ศ. 1570 ประชากรไอกิเหลือเพียง 300 คน การที่จำนวนชาวพื้นเมืองลดลงอย่างรวดเร็ว ทำให้เกิดการขาดแคลนแรงงาน มีการส่งทาスマจากหมู่เกาะมาชามาและทาสชาวแอฟริกาจากกีเนียมาทำเหมืองทองแทน²⁷ แท้เมื่อปรากฏว่าเหมืองในหมู่เกาะแคริบเนียนให้ผลตอบแทนที่ไม่คุ้มค่า ชาวสเปนส่วนใหญ่จึงอพยพจากเกาะไอกิไปยังเม็กซิโกและเปรู เพื่อแสวงหาแหล่งแร่ทองคำและแรงงานจากชาวพื้นเมืองท่อไป ในขณะที่ชาวสเปนส่วนน้อยที่ยังคงอยู่ที่เกาะไอกิเปลี่ยนอาชีพไปเลี้ยงปลูกสักวัฒนาการเกษตรกรรม โดยเฉพาะการปลูกข้าวโพดสายอาชีวแรงงานจากชาวสเปน²⁸

คงให้กล่าวแล้วว่า ชาวสเปนมุ่งหวังที่จะกันพมแห่งมหานมบดี ซึ่งพวกเขากำหนดให้ทำการสำรวจในขอบเขตที่กว้างขวางมาก ใน ก.ศ. 1519 เฮอร์นันโด คอร์เตซ (Hernando Cortez ก.ศ. 1485 - 1547) เป็นผู้เริ่มการแสวงโภคทรัพย์ประสมผลสำเร็จเช่นใจข้าสือเรื่องความร่ำรวยในแผ่นดินใหญ่ จึงรวบรวมกำลังคนจำนวนหนึ่งในคราวมุ่งสู่เม็กซิโก และเริ่มนูกเบิกอาณาจักรใหม่ซึ่งคอร์เตซประกาศตนเองเป็นเจ้าผู้ครองที่ชื่นกับศรัทธาแห่งสเปนเท่านั้น

ชัยชนะของกองทัพเนื้อจักรวรรดิแอซเทกเป็นเรื่องสำคัญเรื่องหนึ่งในประวัติศาสตร์ พากแอย tek มีอารยธรรมที่สูงส่ง ศังจะเห็นได้จากสภาพบ้านเมืองที่เจริญรุ่งเรือง รักและพระราชวงศ์ที่สวยงาม รวมทั้งการสร้างสรรค์ทางศิลปะอย่างยอดเยี่ยม แม้ว่าพากสเปนจะเคยปล้นและทำลายทรัพย์สินทั้งหมด ๆ ในหมู่เกาะแคริบเบียนความความพอใจของคน แท้ในเม็กซิโกนั้น พากสเปนพบรากำลังของชาวแอส泰กมีการรวมกันกันอย่างที่ และสามารถต่อต้านการรุกรานของสเปน อย่างไรก็ตาม พากแอย tek มีชื่อเสียงเปรี้ยงเพราะชาติอาวุธและเครื่องใช้ที่ทำค้ายเหล็ก ชาคม้าและสกัดหินน้ำ อีกทั้งรัฐบาลรัฐบาลของคุณพากพระที่ใช้อ่านจากคลื่น และเป็นมีความซึ้งแรงระหว่างชนเผ่าทั้ง

คอร์เทซปราบปราบพวกแอซเตกทั้งการใช้มีนไห้ชิงได้รับการประคิญชื่นในยุโรปก่อนหน้านี้ในนานนัก และให้รัฐให้พวกแอซเตกท้อถอยกันเอง เขาประสบผลสำเร็จในการโขนลั่นจักรพรรดิมอนเตซูมา (Montezuma) และได้ทำลายเมืองหลวงของพวกแอซเตก พวกสเปนสร้างเมืองชื่นใหม่ในที่เดิมชื่องทอมาร์ศิอนกราเมกซิโก (Mexico City) นั่นเอง คอร์เทซได้รับแต่งตั้งจากกษัตริย์สเปนให้เป็นนายพลและผู้ปักธงครองคืนแคนิเมชั่น เรียกว่า นิวสเปน (New Spain) และในช่วรรยะเวลาเพียงห้ารรษะเดียวเท่านั้น สเปนก็ยกເອົາคืนແຄນເກືອບທັງໝາຍຂອງອเมริกากลาง ศີອຈາກປານາໄປຈົນຈົກແມ່ນ້ຳໃໂກຮອງ

ทางตอนใต้ของคอเคลปานามันฟรานซิสโก 皮查羅 (Francisco Pizarro
ค.ศ. 1470 - 1541) ซึ่งเป็นนักผจญภัยที่โขคเนียมและนำวงศ์เกียจที่ลุกคบหนึ่งได้เริ่มการ

รุกรานกินแคนของพากอินคา (Inca) ใน ก.ศ. 1533 เมื่อเช้าไก่ช้าวมีเงินและทองคำ
มากมายในจักรวรรดิอินคา ปีชาร์โรพร้อมทั้งกองกำลังเดินทางไปจักรวรรดิอินคาซึ่งมี
ความกว้างหน้ามาก คินแคนของพากอินคาเริ่มจากที่ราบสูงแอนดีน (Andean) ศิลาก
เอกواเตอร์ (Ecuador) มาถึงเปรูและโบลิเวียในเมืองชุมน้ำ อย่างไรก็ตาม ปีชาร์โรพบ
ว่าจักรวรรดิอินคา มีความแทรกแซงภายใน และเข้าขยายอำนาจประโภชน์จากสถานะความ
ไม่สงบภายในของอินคา ปีชาร์โรใช้กำลังอาวุธที่เหนือกว่าปราบปรามพากอินคาและรับเจ้า-
ญุคของจักรวรรดิเพื่อเรียกค่าไถ่ศรัพเดินล่า แท่นสังฆาตปีชาร์โรได้รับทองคำและเงิน
จำนวนหลักหมื่นล้านบาททุกส่วนของเปรู เช้ากลันแขวนคอหัวศรีษะของพากอินคา ปล้น
ทำลายนครหลวงคุซโค (Cuzco) และยึดครองจักรวรรดิอินคา ³⁰

ความสำเร็จแบบเกียกันของนักขยัญชาวบุโรปเหล่านี้เกิดขึ้นครั้งแล้วครั้ง
เล่าในโลกใหม่ กลุ่มคนจำนวนเล็ก ๆ สามารถเอาชนะอารยธรรมที่เจริญรุ่งเรือง พาก
นักขยัญเหล่านี้ทำการจนสำเร็จภายใต้เงื่อนไขที่ยากลำบากอย่างยิ่ง แทบทุกเช้าไก่เบรี่ยน
 เพราะในขณะที่พากบูน่าและประชาชนชาวพื้นเมืองแทรกแซงกันเอง พากกองกิวสกากอร์
(Conquistador) ซึ่งหมายถึงผู้ชนะ (Conqueror) กลับรวมกันคุยกันมุ่งหมายที่จะปล้น
และทำลาย ความโกรธแค้นความรู้สึกว่าพากเข้าอัญเชิญชาวพื้นเมือง รวมทั้งความเชื่อ
อย่างคล่องไคล์ในศาสนาคริสต์ ทำให้พากเป็นมุ่งที่จะเบี่ยงเบrückหัวของตนเอง พากนักบัว
จะร่วมในกลุ่มผู้รุกราน เมื่อประสบชัยชนะพากเบยแพร์มาสนาและนาหหลวงก็จะตีก تمامมา
คงนั้นจึงสรุปให้ไว้ พากเป็นเผ่าชน tộcใดก็ใหม่ไก่ยังเครื่องมือและอาวุธที่ทันสมัย การใช้
กำลัง การหลอกลวงและการหยุดหักหลัง

ในช่วงเวลาเดียวกัน 15 ปี อาณาจักรแอชเทกและอาณาจักรอินคาถูกเป็นของสเปนและ
ทำให้เป็นสาธารณรัฐของบริเวณที่มีประชากรหนาแน่นมากที่สุดแห่งหนึ่งของทวีปอเมริกา
ของค่า เงินและทรัพย์สมบัติจำนวนมหาศาลจากอาณานิคมทั้งสองดูกันไปสเปน ราชสำนัก
สเปนมีศักดิ์จากทรัพย์สมบัติที่ยืดจากเม็กซิโกและเปรู พากบูน่างที่ใกล้ชิดกับราชบัลลังก์ทั้ง
ก็ได้ครอบครองที่คืนเดินใหญ่ในอเมริกา คินแคนที่สเปนยึดครองไว้หลายแห่ง เช่น บิวสเปน

เชกทางตอนเหนือของนครเมเกซิโก และเชโรโร ริโค (Cerro Rico) รวมทั้งเปรู ได้
กลายเป็นแหล่งแร่เงินที่มากของโลก เงินกล้ายเป็นสินค้าออกสำคัญของสเปน นอกจากนั้น
สเปนยังส่งทองแทง หนังสก์ ยาสูบ น้ำผลและครามไปขายที่บุรีรัมย์ หรือพากอันมังค์
ของอาณาจักรสเปน ทำให้ชาวบุรีรัมย์ประจักษ์ว่าหรัพย์สมบัติจากอาณาจักรสเปนในบล
กอนแทนในแง่หรัพย์สินเหล่านี้กว่าสินค้าอาณาจักรอื่น ๆ กองทัพเรือที่แล่นระหว่างสเปนและ
หมู่เกาะอินเดียได้รับการชูดึงว่า เป็นกองทัพเรือที่บุ่มไปหมู่เกาะอินเดียตะวันตกเพื่อชน
ทางค้าและเงินของษัตรีและเอกชนสเปน ³¹

แท้ในไม้ซ้าก์ปราการภูผาชักว่าหรัพย์สมบัติที่ได้จากการโจรให้มุดูกใช้หมกไปอย่าง
รวดเร็ว ดังนั้นษัตรีสเปนจึงต้องใช้วิธีการลงทุนระยะยาวในแผ่นดินภาคโพ้นทะเลของ
ตน พากสเปนเริ่มประจักษ์ว่ามีราบที่โคลนบดมนในที่นั้นมีขอบเขตที่ไม่อาจประมาณໄດ້ และ
มีความมั่งคั่งมากกว่าคินแคนหั้งหมกของบุรีรัมย์ แท้ความมั่งคั่งที่ปราการในรูปของที่คินและ
ประชากรนั้นจะต้องได้รับการฝึกฝนและปลูกฝัง จนถึง ศ.ศ. 1550 ษัตรีสเปนเริ่มวางแผน
ราชการการบริหารในอเมริกา ยุทธชั不对และ การปล้นไปที่บ้านพื้นไป และยุทธชั不对การ
สร้างและพัฒนาได้เริ่มขึ้น ด้วยแรงผลักดันจากความท้องท้องที่จะแสวงหา利益โดยชั้นจาก
คินแคนใหม่และการเผยแพร่ศาสนา พากสเปนจึงเริ่มทั้งสถาบันความแบบรัฐธรรมะตะวันตก
ในโลกใหม่ ³²

การบริหารอาณาจักรของสเปน

การปกครองอาณาจักรของสเปนนั้น ตามทฤษฎีของลัทธิสมบูรณ์ญาลิหริราชย์
ของสเปน ษัตรีสเปนมีพระราชนัดดาเจ้าที่เหนือคินแคนในจกรวรรคทั้งหมด ในคริสต์-
ศกวรรษที่ 16 ษัตรีสเปนคินแคนของสเปนในทวีปอเมริกาออกเป็นเขตการบริหาร 4 เชก
คือ

1. ปีวสเปน ซึ่งประกอบด้วยเมเกซิโก อเมริกากลาง และบริเวณที่ปัจจุบันคือ
รัฐแคลิฟอร์เนีย อาร์โซนา ปีวเมเกซิโก และเท็กซัส โดยมีเมืองหลวงอยู่ที่เมเกซิโกซิตี้

2. เปรู (Peru) เคิมรวมคินแคนหั้งหมกในทวีปอเมริกาใต้ และก่อนมาถึงสัก
นานาคินแคนลงเท้ากับคินแคนของประเทศเปรู ชิลี (Chile) โบลิเวีย (Bolivia)
และเอกวาดอร์ โดยมีศูนย์กลางการปกครองที่ลิมา (Lima)

3. นิวกรานาดา (New Granada) รวมเวเนซูเอลา (Venezuela)
โคลัมเบีย (Columbia) ปานามา (Panama) ปีรุส์ยังกลางการปกครองที่โบกตา
(Bogata)

4. ชา พลาตา (La Plata) ประกอบด้วยอาร์เจนตินา อูรุกวัย
(Uruguay) และปารากวัย (Paraguay) โดยมีบุเอนอส ไอเรส (Buenos Aires)
เป็นเมืองหลวง

ในแต่ละส่วนนั้น อุปราชหรือข้าหลวงของจักรวรรดิเป็นผู้ใช้อำนาจหั้งหางทหารและ
พลเรือนในฐานะศัวแทนของกษัตริย์สเปน จากทันคริสต์ศกวรรษที่ 16 จนถึงทันคริสต์ศกวรรษ
ที่ 19 กษัตริย์สเปนยึดหลักการที่ว่าอาณา尼คบ่อมค่ารังอยู่เพื่อผลประโยชน์ทางการค้าในเมือง
แม้ การทำเหมืองแร่ทองและเงินเป็นอุตสาหกรรมที่สำคัญที่สุดในอาณา尼คบ่อม กษัตริย์อ้างสิทธิ
ใน 1 ใน 5 ส่วนของแร่ที่มีกำไรที่สุดในอเมริกาใต้ หั้งหองค่าและเงินทองส่งเงินจำนวน
25 % ของรายได้ให้แก่กษัตริย์สเปน ในทางกลับกันสเปนก็ส่งเดินทางค้าหั้นกรรมไปขายบัง
อเมริกาและไม่สนับสนุนการพัฒนาของอุตสาหกรรมที่นี่เมือง 33

โปรดุเกสปักครองอาณา尼คบ่อมของตนที่บริชาติในรูปแบบเดียวกัน หลังจากที่มีการ
รวมมัลลังก์ของโปรดุเกสและสเปนใน ค.ศ. 1580 แล้ว ที่มีการนำรูปแบบการบริหารของ
สเปนมาใช้ มีการวางแผนข้อจำกัดที่เข้มงวดก่ออุตสาหกรรมของบริชาติซึ่งอาจแข่งขันกับ
อุตสาหกรรมของโปรดุเกส ในคริสต์ศกวรรษที่ 17 ที่มีการใช้แรงงานทาสเป็นจำนวนมากในการปลูก
กาแฟและป้ายเพื่อเป็นสินค้าออกจากบริชาติ

หลังจาก ค.ศ. 1600 พวกโปรดุเกสก็หันความสนใจจากการค้าในโลก
ตะวันออกมาสู่การพัฒนาความมั่งคั่งของทวีปอเมริกา โปรดุเกสร่างระบบการบังคับแบบใช้

อ่านจากขาดเรื่องเดียวกับสเปน ในจักรวรรดิอาณานิคมของประเทศทั้งสองนั้น ชาวที่นี่เมืองถูกบังคับให้อยู่ในสภาพทาส ทำงานในที่คืนที่มีความเชกกว้างใหญ่ไฟฟ้าด (Encomiendas) ส่วนรับเจ้าของที่คืนชาวบ้านชาว แต่เนื่องจากชาวที่นี่เมืองอเมริกาไม่สามารถต่อต้านยากลำบากในการใช้แรงงาน หั้งสเปนและโปรตุเกสจึงนำทาสชาวนอกพื้นที่มาจ้างงานมากเข้าไปในโลกตะวันตก พื้นที่ชาวบุญโรบ็อห์สเหล่านี้มาจากคลาคัททาสในแอฟริกา และในในช้า พวกราษฎร์แอฟริกาที่เข้าชนบทชาวที่นี่เมืองทั้งเดินทางหัวป้อมเมริกาซึ่งเสียชีวิตเพราการปักธงที่หารูปและเชือโรมที่ชาวบ้านชาวบ้านมาเบยแพร่ ตั้งนั้นพวกริบุค่าและพวกริบุลีน้ำกำล (พวกริบสมรรถนะของพวกริบุค่าและพวกริบุลีน์) จึงประคบกันเป็นผลเมืองประมาณ 1 ใน 6 ของลักษณะเมริกาในปัจจุบันนี้ ส่วนพวกริบุคามีประมาณ 1 ใน 4 และส่วนที่เหลือเป็นพวกริบสมรรถนะของพวกริบุคามีพวกริบุลีน์เดียว (ชาวที่นี่เมืองหัวป้อมเมริกา ซึ่งเรียกว่าพวกริบเมสติโซ (Mestizo) นับตั้งแต่การปักธงในบุคุรากฯ หั้งสเปนและโปรตุเกส อนุญาตให้มีการแต่งงานระหว่างพวกริบุคามและพวกริบุลีน์ที่เปลี่ยนนามดือศานาคริสต์³⁴

ระหว่าง ค.ศ. 1525 - 1575 ความรุ่งเรืองของหัวป้อมเมริกาหลังไอลามาร์ เมืองท่าเซวิลล์ (Seville) ของสเปนและกรุงลิสบอนของโปรตุเกส อย่างไรก็ตามทั้งลิสบอนและเซวิลล์ไม่ได้กลายเป็นศูนย์กลางการค้าที่สำคัญ แต่กลับเป็นเมืองท่าแอนต์เวิร์ป ซึ่งในเวลานั้นสเปนควบคุมอยู่ แอนต์เวิร์ปได้พัฒนาเป็นเมืองท่าสำหรับการขนส่งเงินหรือทองแห้งของสเปนและเครื่องเทศของโปรตุเกสและกลายเป็นศูนย์กลางการค้าและการเงินของยุโรป

อย่างไรก็ตาม ในตอนปลายของคริสต์ศตวรรษที่ 16 อัมสเตอร์ดัม (Amsterdam) มีความสำคัญแทนที่แอนต์เวิร์ปในฐานะเมืองศูนย์กลางทางการเงินของยุโรป พวกริบลันด์ได้เริ่มการสำรวจดินแดนท่าทางฯ และเริ่มประสบชัยชนะ บริษัทอินเดียตะวันออกของอัมสเตอร์ดัม (Dutch East India Company) ซึ่งจัดตั้งขึ้นใน ค.ศ. 1602 ได้กลายเป็นบริษัทที่มีบทบาทมากในการเผยแพร่ยาสัตว์จักรวรรดินิยมของคริสต์ และในเวลาไม่กี่ศตวรรษ พวกรัฐที่ขึ้น aisle พวกริบโปรตุเกสออกจากสังกัดและหมู่เกาะอินเดียตะวันออก และ

เรื่องเดียวเก็บเรียนหินเดียวกันนักของชื่อสันดา (the Dutch West India Company) ก่อตั้งในปี ค.ศ. 1650 บริษัทสามารถควบคุมบริษัทการค้าจำนวนมากทั้งของที่ดินและอเมริกา 35

ผลของการค้าที่ดินของชาวยุโรป

ผลกระทบของการค้าที่ดินของชาวยุโรปเป็นอัจฉริยะมากกว่าผลกระทบที่มีก่ออาณาจักร หลังจาก ค.ศ. 1500 ชาวยุโรปได้ขยายเป็นศูนย์กลางของระบบการค้าโลกไปทั่วโลก การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นทรงศูนย์กลางของระบบมีผลสะท้อนที่ห่างไกลออกไป ไม่โดยตรงของชัยชนะที่มีก่ออยู่เพล็งเป็นเรื่องที่น่าสนใจ เพราะการบุก虜จังหวัดของชาวยุโรปไปในที่ป้อมปราการนั้นมีความหลากหลายเช่นกัน ในประวัติศาสตร์ เพราะนอกจากจะมีการซ่าราชการ เช่น การปล้นสะดม การข่มขืนและการจงใจผู้คนเป็นเหตุการณ์ เดียวที่มีความกระหน่ำทางวิถีญาณเพิ่มขึ้น เนื่องจากการซักแต่งกันของวัฒนธรรมที่มีความแตกต่างกันอย่างมาก

ความทุกข์ทรมานและความกระหน่ำของชาวที่ดินเมืองรุนแรง เพราะการเบรชชูหน้ากันอย่างแบกประหลาดและฉบับพลัน พากชาวที่ดินเมืองไนเรียกไม่มีความรู้เรื่องชาวพิวชานมาก่อนและไม่มีการเตือนของภัยภ្លោះของพวกพิวชาน เมื่อพวกพิวชานมาถึงไนเรียกันนั้น ชาวที่ดินเมืองซึ่งเห็นคนพิวชานที่แบกภัยแบบที่พวกเขามาในคุ้นเคยมาก่อน การใช้สกุลพาหนะและเสื้อเกราะที่พวกเขามาไม่เคยเห็นมาก่อน ตลอดจนการอ้างถึงพระเจ้าที่แท้จริงเพียงพระองค์เดียวซึ่งทรงอยู่เหนือกว่าพระเจ้าอื่นๆ และเมื่อพวกพิวชานยิงปืนใหญ่เสียงกระซิบของปืนก็ทำให้ชาวที่ดินเมืองกระหน่ำ สับสน และหวั่นไหว

เมื่อชัยชนะย่างพ้นไป การใช้แรงงานอย่างหารดักลอก ยกเว้นแทรกการค้าทางที่รุนแรงเท่านั้นที่ยังคงดำเนินต่อไป ทั้งษัทธิ์สเปนและโปรตุเกสให้ความร่วมมืออย่างใกล้ชิดกับชาสนัจาร พยายามที่จะนำรัฐเป็นใหม่และชาสนัจารริสเดินมาสู่ญี่ปุ่นให้การปกคล้องหลักล้านคน เมื่อคำนึงถึงความแตกต่างของธรรมชาติมนุษย์และระบบทาทางที่ห่างไกลแล้ว

จะเห็นว่าทั้งสเปนและโปรตุเกสบำรุงสมบัติสำเร็จอย่างดี สันติภาพซึ่งสเปนใช้อำนาจบังคับให้มี (Pax Hispanica) ครอบคลุมคืนแคนที่กว้างขวางกว่าจักรวรรดิโรมัน เพราะในขณะที่โรมบังคับให้คืนแคนเพียงส่วนหนึ่งในจักรวรรดิโรมันรับอาภยธรรมโรม แต่ทั้งสเปนและโปรตุเกสทั้งทั้งใจที่จะเปลี่ยนลักษณะเมืองทั้งหมดให้เป็นคริสตีย์และรับอาภยธรรมตะวันตก

ในอีกแห่งหนึ่ง พากสเปนได้รับเอกสารหน้าที่ของพากโรมันไปสู่โลกใหม่ในคริสต์ศักราชที่ 16 ในช่วง 3 ศักราชที่ปักกรองลักษณะเมือง ชาวสเปนได้สร้างนครและเมืองใหม่ ๆ ขึ้น สร้างโบสถ์และเบย์แพร์ฟาร์มา ทำการเพาะปลูกและอุปสาหกรรม ทั้งสเปนและโปรตุเกสได้สร้างสะพาน ท่อน้ำและถนน และในขณะที่หัวด้วยวัฒนธรรมที่เมือง ทั้งชาวสเปนและชาวโปรตุเกสก็ในน้ำมารถกินค้านศิลปะ วรรณคดีและความรู้น้ำเสื่อมเม็กิกา อย่างไรก็ตาม การสนับสนุนคังกล่าวก็มีแท่นธันอภิสิทธิ์เท่านั้นที่ได้รับประโยชน์ คือ พากผู้ขาว ทั้งนี้ เพราะการบริหารอาณาจักรของพากไอบีเรียแยกจากจักรวรรดิโรมันในแบบที่สำคัญแห่งหนึ่ง คือ ในขณะที่โรมยินยอมให้ชนที่เมืองเข้าร่วมในความรุ่งเรืองของจักรวรรดิ สเปนกลับเห็นว่า ความรุ่งเรืองคังกล่าวเป็นสมบัติที่เป็นประโยชน์ท่อษทวิယและบัญญัติสนับสนุนพระองค์เท่านั้น³⁶

อย่างไรก็ตาม เหตุผลที่น่าสนใจของการสำรวจและการขยายที่ดินของบุญราป คือ การค้นหาแหล่งกำไรงทางค้านวัสดุ แม้ว่าทั้งสเปนและโปรตุเกสจะมีความประณามาอย่างแรงกล้าที่จะเบย์แพร์ฟาร์มาหรือสกินกายโรมันมาขออิสระไปยังโลกใหม่ แต่อย่างไรก็ตาม ทวีปสมบูรณ์เป็นแรงกระตุ้นที่แท้จริง แม้ว่านักเดินเรือ นักสำรวจ และพากกองค์วิสาหกิจ ล้วนแท้เป็นผู้เกรงacula และท้องการเบย์แพร์ฟาร์มา และใช้เป็นเหตุผลสนับสนุนการกระทำของพากเข้า แคพติกรรมของพากเข้าก็คือพากตุนิยมนั่นเอง³⁷

ผลที่มีต่อชาวบุญราป

การขยายที่ดินสู่ภาคโพ้นทะเลมีผลอย่างไรท่อหัวบุญราป สาเหตุโดยตรงสำหรับการสำรวจคือค้านเหรอญกิจ และผลประการแรกที่ได้รับคือค้านเหรอญกิจเช่นกัน การขยาย

ทว่าอยู่ในเป็นการบ่อกุศลรากษาสถานนั้นของสหพันธ์นิยม เพราะในขณะที่การค้าระหว่างโลกตะวันออกและทวีปอเมริกาเพิ่มขึ้น 以致การค้าเรือกเพิ่มขึ้นตามลำดับ การลงทุนอย่างมหาศาลอันเกิดจาก การเดินทางระยะไกลและการเสี่ยงภัยในอาณานิคมทำให้นายชนาการและนายทุนไกรัตน์ 以致การค้าเรือกเพิ่มขึ้นในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เป็นการกระตุ้นกิจกรรมค้าขาย ภูมิภาค ประมาณ พ.ศ. 1600 บริษัทเวินท์เมียร์ในยุโรปไก่เพิ่มขึ้นประมาณพันล้านกอต่อปี การที่มีเหตุบุญเพิ่มขึ้นทำให้การค้าสะดวกขึ้นและเป็นเครื่องกระตุ้นให้มีการผลิตเพื่อตลาด และมั่นคงทำให้เกิดการเพื่อค้า奴賣ซึ่งในทางกลับกันมันเป็นแรงผลักดันในการค้าที่เพิ่มขึ้น ทั้งนี้เพราะพ่อค้าและผู้ล่องทุนกระหนายที่จะซื้อสินค้าและทรัพย์สิ่งของเมื่อเห็นว่าราคางานค้าเข้มข้น

การค้าภาคโภคภัณฑ์เล่นนำการเปลี่ยนแปลงอย่างกระหันกระหันมาสู่การแย่งชิงทางภูมิศาสตร์ของอันดับและความร่ำรวย นครรัฐอิตาลี เช่น เวนิส ฟลอเรนซ์ เจนัว และรัฐอิตาลีเล็ก ๆ อื่น ๆ เคยไกรัตน์ผลประโยชน์ทางที่กังชั่งเป็นทำเลที่เหมาะสมเชื่อมระหว่างเส้นทางตะวันออกกลางและยุโรปตอนเหนือ อิตาลีเคยเริ่มการรื้อฟื้นของการค้าในสมัยคริสต์ศักราชที่ 11 และบ่อกุศลการเจริญเติบโตของสหพันธ์นิยมในระยะเริ่มแรก แท่นสังฆาริทีที่พากโภคภัณฑ์เดินทางไปถึงแหล่งการค้าในโลกตะวันออกในคริสต์ศักราชที่ 16 เสน่ห์ทางเมดิเตอร์เรเนียนก็ถูกความสำคัญลง ประเทศยุโรปตะวันออกซึ่งเชื่อมติดกันนั้น มหาสมุทรแอตแลนติกกลับมีความใกล้เคียงทางภูมิศาสตร์ นคร เวนิสซึ่งเคยมีสมญาว่าเป็นราชธานีของทะเลเอเดรียติก (Adriatic) ก็อยู่ในสภาพเสื่อมโทรม³⁸

นครแอนต์เวิร์ป อัมสเตอร์ดัมและลอนดอนกลับมีบทบาทในฐานะศูนย์กลางทางค้า การเงินและการพาณิชย์ของโลกที่ขยายตัว นครเหล่านี้มีหลากหลาย เงินซึ่งไก่ตักกังชั่นเป็นครั้งแรก ซึ่งมีการถูกยึดหั้งในภาคเอกชนและภาครัฐบาล ร้านแลกเปลี่ยนทางการเงินเกิดขึ้นเพื่อการค้าและการค้าการพัฒนาร่องสินค้า การเงิน พัฒนาการ และหุ้น ในทุนเริ่มเกิดขึ้นในคริสต์ศักราชที่ 17 ความการจัดตั้งบริษัทค้าหุ้นร่วมกัน ซึ่งบริษัทเหล่านี้เป็นผู้เบิกทางของบรรษัทสหภาพใหม่ และทำให้การรวมเงินทุนจำนวนมากสำหรับการลงทุนระยะยาวเป็น

ไปได้ แม้ว่าในชั้นแรกจะจำกัดอยู่ที่การค้าขายกิจกรรม ที่มานะวินัยร่วมหุ้นส่วนกับการจัดตั้งชั้นเพื่ออุตสาหกรรมค้านเนื่องแร่และการผลิต

ชัยชนะของลัทธินิยมได้รับการประทับตราโดยการเร่งหั้นค้านสินค้าและการผลิต ความมั่งคั่งของบุญโปรปรมีชื่อนี้อย่างสม่ำเสมอ ความหลากหลายและบริษัทของลินค้าก็เพิ่มขึ้น ทุกวัน ทั้งลินค้าและรสนิยมซึ่งไม่เคยเป็นที่รู้จักในบุญโปรปรมาก่อนได้รับการนำมาจากอาเซีย และอเมริกา อาหารใหม่ ๆ เช่น มันฝรั่ง ข้าวโพด จากอเมริกา มะเขือเทศ ส้มประ善于 ท่อง ๆ ซอโคโก้แลด กะแฟและถั่วลิสง เครื่องด้วยชาม เครื่องตกแต่ง ตลอดจนงานค้านศิลปะของตะวันออกเริ่มปรากฏในม้านชนชั้นอภิสิทธิ์ รสนิยมในลินค้าฟุ่มเฟือยเริ่มเกิดขึ้นทั่ว แท้การค้าในสมัยก่อตั้ง และมีฐานะศักดิ์สานารถชื่อลินค้าคังกล่าวให้อย่างเงิบเหงาที่ในสมัยนี้เอง

ความจริงที่ว่าภายในปี พ.ศ. 1500 โลกได้กลายเป็นแหล่งชุมชนทั่วโลกสำหรับชาวบุญโปรปรมีว่าประชากรบุญโปรปรมะเป็นเพียงส่วนน้อยของพลโลก แท้ก็อยู่ในฐานะที่จะมีศรัทธาและแสวงหาประโยชน์จากคินแคนอันกว้างขวางของโลก แม้ว่าชาวบุญโปรปรมะใช้ความโกรธเบรียบนี้ในสังคม มนก์เป็นเครื่องมือที่บังคับการครอบครองเชื้อพันธุ์และการที่ชาวบุญโปรปรมะหนักถึงอันตรายของตนเอง 39

ความสำเร็จในการ เอเชียนความมั่งคั่งของโลกมีผลอย่างลึกซึ้งท่อทำที่และจิตใจ ของชาวบุญโปรปรมีการสนับสนุนความมีประโยชน์ของความกระหายให้รู้ ความกล้าและความรุนแรง ชาวบุญโปรปรมะอย่างคุณค่าของลักษณะเหล่านี้ และเป็นเหตุให้ลัทธิวัตถุนิยมมีอิทธิพลมากขึ้น เพราะการนิยมชื่นในทรัพย์สินและโอกาสที่จะได้ลิ่งเหล่านี้มา แม้ว่าความสำเร็จคงกล่าวจะทำให้ขอบเขตทางกฎหมายปัญญาขยายตัวขึ้นบ้าง แท้ก็เป็นส่วนน้อยมากที่จะทำให้ชาวบุญโปรปรมีลือแพร่ความคิดและสถาบันที่ไม่ใช่เป็นแบบตะวันตก ในทางตรงกันข้าม ความสำเร็จและชัยชนะของชาวบุญโปรปรมีทั้งในทวีปและมหาสมุทรท่อง ๆ ทำให้ศรัทธาในการมองโลกในแง่คิดและความเห็นอกเห็นใจของชาวบุญโปรปรมีชาวทวีปอื่น ๆ ทวีความเข้มแข็งยิ่งขึ้น

ผลกระทบที่สำคัญอีกประการ คือ การรุกรานของชาวบุญโปรปรมียังภาคโภคทรัพย์

ให้เกิดการขยายตัวของลัทธินิยมไปเมื่อระบบที่ใช้กันอย่างแพร่หลาย นับเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ที่อารยธรรมญี่ปุ่นเผยแพร่ขยายอิทธิพลไปทั่วโลก แม้ว่าคินเค็นนางแห่งจะได้รับอารยธรรมนี้อย่างมีความเชื่อม แต่ค่านิยมและความคิดของญี่ปุ่นจะเป็นที่รู้จักและคุ้นเคยก่อนทุกหนทุกแห่ง และในโลกของวัฒนธรรมที่สัมพันธ์กัน วัฒนธรรมตะวันตกถือเป็นศูนย์กลางที่สำคัญและเป็นหัวเบลี่ยนแปลงความคิดและสถาบันทั่วไป ⁴⁰

การสร้างหาดูนิคมของขอลันคา อังกฤษและฝรั่งเศส

ทั้งสเปนและโปรตุเกสเสื่อมอำนาจลงในปลายคริสต์ศตวรรษที่ 16 โดยเฉพาะหลังจากการลัทธิอาณานิคมของพระเจ้าฟิลิปที่ 2 ใน พ.ศ. 1598 และในคริสต์ศตวรรษที่ 17 ขอลันคา ฝรั่งเศสและอังกฤษเริ่มแข็งขึ้นกันในการสร้างหาดูนิคมภาคโข้้นทะเลและภาคค้า ขอลันคาเป็นประเทศแรกที่ได้รับผลประโยชน์จากการเสื่อมอำนาจของสเปนและโปรตุเกส ⁴¹

เมื่อเริ่มคริสต์ศตวรรษที่ 17 กษัตริย์องค์สำคัญ ๆ ของญี่ปุ่น เช่น พระเจ้าฟิลิปที่ 2 ของสเปน พระราชินีอะลิซาเบธที่ 1 (Elizabeth I) แห่งอังกฤษ และพระเจ้า亨利ที่ 4 (Henry IV) ของฝรั่งเศส ทรงลัทธิอาณานิคมมากแล้ว การที่ไม่มีกษัตริย์ญี่ปุ่นที่ชื่นชมในเรื่องการรวมรวมคินเคน ทำสิ่งใดๆ และส่งเสริมศิลปะ ทำให้ประชาชนประทศทาง ๆ หันความสนใจไปในเรื่องอุตสาหกรรมและสินค้า ประกอบว่า ขอลันคาซึ่งเป็นสหพันธ์รัฐ (Federation) และสนใจในเรื่องการสำรวจคินเคนและการลงทุนก่อการเป็นมหาอำนาจ ในตอนปลายคริสต์ศตวรรษที่ 16 บริษัทของขอลันคาเข้ามามีบทบาทแทนที่โปรตุเกสในแหล่งค้าขายในทวีปแอฟริกาและอเมริกาใต้ ในเวลาเดียวกัน เวลาเดียวกัน พวกขอลันคาที่สามารถควบคุมกิจการค้าทั้งชือโลกตะวันออกและตะวันตกได้ เพื่อสนับสนุนการค้า พวกขอลันคาได้ก่อตั้งบริษัทที่ได้รับกฎหมายกรอบอนุญาต (Chartered Company) ธนาคารแห่งชาติและสถาบัตtement ภายใต้การนำของเฟรเดอริก เบนรี่ แห่งราชวงศ์โอแรร์ (Frederick Henry of Orange พ.ศ. 1625 - 1647) ขอลันคาที่ก่อการเป็นรัฐที่มีความเจริญรุ่งเรืองและร่ำรวยมากที่สุดในญี่ปุ่น ⁴²

อาณา尼คุณของชอลล์คนาในสหรัฐอเมริกา

พอก้าและนักค้าชาวอเมริกามีบทบาทมากในแอฟริกาตะวันตกและสหรัฐอเมริกาจาก ค.ศ. 1590 แรกการแสวงหาอาณา尼คุณเริ่มขึ้นเนื่องจากการก่อตั้งบริษัทเดียวกับวันออกของชอลล์คนาใน ค.ศ. 1621 เมื่อจะมีการวางแผนโครงการว่าจะมีการก่อตั้งบริษัทก่อนหน้านี้ แท้ที่มีการยังไม่ได้ตั้งไว้จนกระทั่งการลงทุนศึกษาของ ค.ศ. 1609 กับสเปนและโปรตุเกสจัดตั้งลง ทั้งนี้เพื่อจะงานหลักประการหนึ่ง คือ การโขนศักดินแคนโนนหนะเลที่อยู่ในความครอบครองของชาศึก ซึ่งเป็นการก่อตั้งทรัพยากรของชาศึกจากสังคมในบุรีพวยชอลล์คนาซึ่งมีความหวังว่าจะสร้างอาณา尼คุณในอเมริกาส่วนรับพวยพที่นั้นดีอัลชิแคลвин (Calvinism) จากฟลานเดอร์ (Flanders) บ้างก็หวังว่าจะยึดເອຽานในทะเลแคริบเบียนส่วนรับการค้าที่บิกกูหมายกับอาณา尼คุณทั่วประเทศ ความเป็นพันธมิตรกันระหว่างกลุ่มทั่วไปในสหพลด (United Provinces) ในขณะนั้นทำให้มีเงินทุนและการสนับสนุนทางการเมืองมากพอที่จะสร้างจักรวรรดิขึ้นได้⁴³

จนถึง ค.ศ. 1648 บริษัทมีอาณา尼คุณอยู่ 3 กลุ่ม คือในอเมริกาเหนือมีนิวอัมสเตอร์ดัม (New Amsterdam) บนแม่น้ำฮัสดอน (Hudson) และเกาะลอง (Long Island) ซึ่งพวยชอลล์คนาทำการค้าขนสัตว์ (fur) กับพวยอินเดียและพืชนาไปสู่ชุมชนทางภาคกลาง และรวมเดลaware (Delaware) ซึ่งตั้งขึ้นใน ค.ศ. 1623 และขยายท่อไปใน ค.ศ. 1655 ด้วยการยึดເອיאอาณา尼คุณของสวีเดนคือนิวสวีเดน (New Sweden) กลุ่มที่สองประกอบด้วยสถานีการค้าบนแม่น้ำส่องค้านของมหาสมุทรแอตแลนติก คือ อาร์กวน (Arguin) ปอร์เตนดิค (Pertendic) โกรี (Goree) เอลมีนา (Elmina) เช่า โทเม (São Tomé) และโลอันดา (Loanda) ในแอฟริกาตะวันตกซึ่งชอลล์คนายิคไก้จากโปรตุเกสในฐานะศูนย์กลางการค้าทาส ชอลล์คนาซึ่งยึดคุราเซา (Curaçao) เรนต์อุสคาเรียส (St. Eustacius) โภมาโก (Tobago) และหมู่เกาะแคริบเบียนอื่น ๆ จากสเปนสำหรับการค้าทองคำกับอาณา尼คุณของสเปน ส่วนอาณา尼คุณกลุ่มสุดท้ายคือส่วนใหญ่ของราชีสและกีอานา (Guiana)⁴⁴

ใน ค.ศ. 1648 อนาคตของจักรวรรดิญี่ปุ่น แท้จริงมากสูญเสีย
อาณา尼คเมืองรากเรือ เพราะใน ค.ศ. 1648 นั่นเอง พากโปรตุเกสก็ปิดโล้นกาและ
เช่าโภเมกลันศินไปได้ ชาวอาณา尼คโปรตุเกสยังชีวิตรักษาอุดมการณ์ราชลิน
ค.ศ. 1654 ลังกทุษปีกนิวัมสเทอร์กัมและเกลาแวร์ใน ค.ศ. 1667 ปั่งเปสิการ์กิน
โกรีและโภมาโก จนถึง ค.ศ. 1700 พากอุดมการณ์เหลือเพียงฐานการค้าที่ญี่รากเรือ
เซนกอุสกาเรียส และบางส่วนของเซนต์มาร์ติน (St. Martin) ในขณะที่มีแหล่งเทา
ปลูกที่กีอานาและมีเอล岷าเป็นสถานที่ทางการเมือง และรัฐบาลล่าชาร์ฟรู-
ซอน เพราะบริษัทชาติญี่ปุ่นที่สามารถ ขาดพันธมิตรทางการเมือง และรัฐบาลล่าชาร์ฟรู-
กิเป็นปฏิบัติที่บังคับ โปรตุเกสซึ่งได้รับเอกสารอีกครั้งก็ต้องใจที่จะกลับมาบัญคิครอง
อาณา尼คเดินที่สูญเสียไป และเมื่อส่งกรรมกลางเมืองอังกฤษลิ้นสุคใน ค.ศ. 1646
อังกฤษก็มุ่งแข่งขันกับอุดมการณ์ นอกจากนี้ชาวอาณา尼คขออุดมการณ์มีจำนวนน้อยเกินกว่าที่
จะรักษาอาณา尼คอันกว้างใหญ่ให้รอดจากการถูกโฉนด แท้โดยสมมุตฐานที่แห้งแล้งนั้น พาก
ขออุดมการณ์เสียจักรวรรดิของตน เพราะคนส่วนใหญ่ไม่ยอมการค้าที่บัญคิครองทำง
ประเทศเพื่อรักษาอาณา尼คของตนเอง ในเมื่อส่งกรรมสเปลลิ้นสุคลงใน ค.ศ. 1648
บริษัทคังก่าวกิได้ตอบสนองจุดประสงค์และถูกหักทิ้งโดยปราศจากการช่วยเหลือจากรัฐ
ความพยายามที่จะคุ้มครองคินแกนในกรอบกรองเป็นภาระที่หนักเกินไป จนถึง ค.ศ. 1674
บริษัทก็อยู่ในฐานะล้มละลายและถูกยกเลิก อาณา尼คที่เหลืออยู่กับสภากองรัฐ
(States General) แท้แน่ที่จะบริหารมัน สภากองลับยกให้แก่บริษัทที่ได้รับกุญแจ
จักรัตน์ขึ้นอีกบริษัทหนึ่ง

เช่นเดียวกับบริษัทที่ได้รับการจัดตั้งขึ้นก่อน บริษัทนี้เดิมจะรับหน้าที่ดูแล
การกระจายอำนาจของสหมณฑล (United Provinces) มันเป็นรัฐสหพันธ์รัฐประทุม
ค่ายสภากุญแจที่มีความเป็นอิสระในนั้นและสามารถเมืองใหญ่ๆ แท้จะแห่งกับปฏิบัติงานของ
ตนเอง ทำให้บริษัทคังก่าวกิมีอำนาจและความสำคัญแท้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น บริษัทสาขา
กิจกรรมใหญ่ของบริษัทคืออยู่ภายใต้การค้าทางการค้าระหว่างออฟริกาและทะเลแคริบเบียน นอก

เนื่องจากว่ามันเป็นบริษัทสำหรับการลงทุนซึ่งหมายความว่าจากการค้า อาชญากรรมในอเมริกาแท้จะแห่งอยู่ภายใต้การจัดการที่แยกออกจากกัน

รายงานเรื่องการเงินของบริษัทและบริษัทในเครือในระยะระหว่าง ค.ศ. 1674 - 1791 แสดงว่าบริษัทนี้ยังคงได้รับอ้อมากจากอาณาจักรชิงบริษัทท้องถิ่นอย่างต่อเนื่องและป้องกัน ระหว่าง ค.ศ. 1674 - 1720 เงินมีนผลของบริษัทโดยเฉลี่ย 2.5% ระหว่าง ค.ศ. 1720 - 1772 เงินมีนผลลดลงเหลือเพียง 1% หลังจากนั้นก็ไม่มีการบันฉัตร บริษัทล้มละลายใน ค.ศ. 1791 และหลังจากนั้นก็ถูกยกเลิก กฎหมายของบริษัทก็เป็นผลลัพธ์ของการพัฒนาเศรษฐกิจของอาณาจักร พระการลงทุนที่จำกัด ความเชื่อมั่นในการก่อตั้งไว้เพาะปลูกส่วนหัวในการแข่งขันกับบริษัทและราคาของยาสและสินค้าเข้าท่องฯ ที่สูงเกินความเป็นจริง รวมถึงภัยการค้า

ความจริงที่ว่าพวกร้อยล้านคนต้องอาชญากรรมในแห่งของสังคมหรือการค้าขึ้น กว่าการอพยพหรือการทิ้งหลักแหล่งนี้ผลในด้านหน้าให้มีชนชั้นเดียวที่รับอนุญาต ให้ประกอบอาชญากรรมในเมืองมา เมื่อก็เป็นเช่นไรงานหรือที่คืนให้เข้าสู่เดียว กัน บริษัทเดียวเดียวที่รับอนุญาตออกของของล้านคนซึ่งไม่ได้มีการระบุสิทธิ์ในกฎหมายส่วนบุคคลทั้งล้วนฐาน ขาดสิทธิ์ 45

ในระยะระหว่าง ก.ศ. 1756 - 1815 การขยายตัวของมหาอำนาจโรเป็นการครอบครองคืนแค่นในทวีปอเมริกานั้นทำให้มีการขัดแย้งกัน แรงกดคันจากอาณาจักรที่มีอยู่ การแข่งขันกันทางด้านการค้าและปัญหาเรื่องศาสนาสหราชอาณาจักรของสหราชอาณาจักรแต่เป็นสาเหตุของการต่อสู้เพื่อแย่งอาณาจักรซึ่งยกใหญ่เป็นผู้ได้รับผลประโยชน์จากการต่อสู้เหล่านี้มากที่สุด ความพ่ายแพ้ของจักรพรรดินโปเลียนที่ ๑ ทำให้ปรัชญาสูญเสียอาณาจักรในทวีปอเมริกาเนื่องไปจนหมดลื้น ยังคงเหลือแต่เพียงเกาะบางแห่งในทะเลแคริบเบียน ขออภัยในฐานะพันธมิตรของปรัชญาสูญเสียก่ออาณา แหลมกู้คืน ลังกาและคินแคนในครอบครองอื่น ๆ ในแก้ อังกฤษ เมื่อขออภัยในฐานะพันธมิตรของอาณาจักรในโลกตะวันตก แม้ว่าจะยังคงสามารถรักษาการค้าที่รุ่งเรืองและอาณาจักรของตนในหมู่เกาะอินเดียตะวันออกไว้ได้ตาม แต่ขออภัย

ก็ต้องยอมรับความเป็นผู้นำด้านนารีที่เหนือกว่าของยังกฤษ บทบาทผู้นำในการแข่งขันกัน
เพื่อการค้าและอาณาจักรซึ่งบ้านไปสู่อังกฤษและปั่งเปส⁴⁶

อังกฤษและปั่งเปสในฐานะคู่แข่งทางอาณาจักร

จักรวรรดิอาณาจักรของอังกฤษซึ่งในที่สุดจะเห็นอ่วจักรวรรดิของประเทศ
ไทยฯ นั้น ในคริสต์ศักราชที่ 17 ประกอบด้วยเกาะทั่ง ๆ ในมหาสมุทรอินเดียตะวันตก
และชายฝั่งด้านตะวันออกของอเมริกาเหนือจากแม่น้ำแคนาดาไปจนถึงอังกฤษที่เริ่มเดิน
กับพวกที่ท่องโลกความไม่สงบจากการเสื่อมอำนาจของสเปนในการจัดตั้งบริษัทอินเดีย
ตะวันออกใน ค.ศ. 1600 และสมาคมที่มีการรวมมุ่งกันไว้รับการจัดตั้งขึ้นเพื่อส่งเสริม
การค้าของอังกฤษและการหาอาณาจักรในอเมริกาเหนือ การยกชื่อทางศาสนาทำให้ชาว
อังกฤษที่ไม่ได้บังคับให้อาสาหนานิยมอังกฤษ (Church of England) หนีไปอยู่อาณาจักร
มากขึ้น จนถึง ค.ศ. 1700 อาณาจักรอังกฤษในแผ่นดินใหญ่ของอเมริกานี้พลเมืองมากกว่า
300,000 คน

ชาวปั่งเปสในทวีปอเมริกาเหนือมีประมาณ 1 ใน 10 ของชาวอังกฤษเท่า
นั้น แต่พวกเขายังคงใช้ภาษาอังกฤษดั้นดูราจากป่าไม้เนื้าเรื่องหลอเรนซ์ (St. Lawrence)
ไปสู่ทะเลสาบใหญ่และอังกฤษในทุนเดียวแบบแม่น้ำมิสซิสซิปปี (Mississippi) การ
ขยายอิทธิพลของปั่งเปสเป็นการจำกัดขอบเขตของการบังคับดินดูราของชาวอังกฤษ
ป้องกันการขยายศูนย์ไปทางเหนือ ทางตะวันตกและทางใต้ และทำให้เกิดการท่อสู่กัน
ระหว่างปั่งเปสและอังกฤษ สำหรับการยึดครองทุนเดียวโอไฮโอ (Ohio) และ
มิสซิสซิปปี

โกลเบิร์ต (Colbert) เสนาบศิริของพระเจ้าหลุยส์ที่ 14 (Louis XIV)
จาก ค.ศ. 1661 - 1683 พยายามสร้างกองทัพเรือปั่งเปสและเรือสินค้าของปั่งเปส
เพื่อความสำเร็จในการยึดครองทะเลและเป็นเจ้าการค้า แท่พระเจ้าหลุยส์ที่ 14 ชั่งทรง
ท้องการ เป็นใหญ่ในภาคพื้นทวีปยุโรปกลับใช้ทรัพยากรของประเทศไทยในการทำส่งคุณภาพ

ที่นั่นทวีป ซึ่งชนะในสังคրามทางทะเลให้อังกฤษได้ยึดครองอะคาเดีย (Acadia) โนวา สโกเตีย (Nova Scotia) นิวฟันแลนด์ (Newfoundland) และคินแคน ทรงอ่าวฮัดสัน (Hudson) จากปั่ร์งเศสตามสนธิสัญญาแห่งอูเทรคท์ (Treaty of Utrecht ก.ศ 1713 – 1714) ซึ่งยุทธิสหกรณ์สเปน อังกฤษยังยึดบล็อกมาลา (Gibraltar) และไม่นอร์ก้า (Minorca) จากสเปนซึ่งเป็นพันธมิตรของปั่ร์งเศส และໄຕ รับบทบาทในการส่งเรือไปค้าขายกับอาณาจักรอเมริกาของสเปน และอภิสิทธิ์ที่จะส่งชาวนิโกรให้แก่ออาณาจักรเหล่านี้

ความเสื่อมของสเปนและอสเตรียทำให้อังกฤษและปั่ร์งเศสแข่งขันกันเพื่อ ความยิ่งใหญ่ทางน้ำ ปั่ร์งเศสมีข้อได้เปรียบ เพราะมีประชากรมากกว่า แท้ อังกฤษมีกำลังในการท่องเที่ยวมากกว่าและสามารถต่อต้านการทัพน้ำทั้งหมดให้กับการพัฒนาทางเรือ เผรากองทัพเรือที่เข้มแข็งเป็นการบังคับการรุกรานและเป็นการคุ้มครองการคุ้มเรือที่ดีที่สุด อังกฤษยังมีรูปแบบการปกครองแบบมีรัฐสภาซึ่งตอบสนองทุกความต้องการของชนชั้นท่อค้าที่มีอิทธิพล รัฐสภาสนับสนุนการค้าและหาให้การค้าเป็นอิสระจากความคุ้มที่ไม่มีประสิทธิภาพที่พ่อค้าปั่ร์งเศสห้องเปรียญ อังกฤษได้วัดนาการไปสู่รัฐบาลฝรั่งเศษซึ่งมีจิตท้องประเทศญี่ปุ่นที่ช่วยเหลือ เช่น ชนาการ บริษัทรวมทุนและชนชั้นพ่อค้าที่เป็นอิสระ ในขณะที่ปั่ร์งเศสยังเป็นรัฐในภาคที่นั่นทวีปซึ่งมีสถาบันซึ่งพยายามเก็บภาษีที่จะสามารถสนับสนุนให้ได้ผลลัพธ์ที่สุด ถังนั้นเมื่อ ชาวอาณาจักรปั่ร์งเศสจะมีความเป็นผู้นำ ความเข้มแข็งในการล่าสัตว์ การค้าเพื่อร์และ การสำรวจ แท้ไม่มีการรวมกลุ่มในการลงทุนและรวมตัวกันเพื่อเป็นเครื่องมือของชาวนิโกร อังกฤษ ในขณะเดียวกัน บริษัทการค้าปั่ร์งเศสซึ่งรวมกันและได้รับการอุดหนุนจากกองทัพเรือ กลับไม่สามารถแข่งขันกับสมาคมค้าแห่งทาง ๆ ของพ่อค้าอังกฤษและอสเตรีย ⁴⁷

การท่องเที่ยวทางอังกฤษและปั่ร์งเศสเรื่องอาณาจักรในคริสต์ศตวรรษที่ 18

หลังจากการทำสนธิสัญญาแห่งอูเทรคท์แล้ว ปั่ร์งเศสพยายามยั่งอ่อนใจของ อังกฤษในอินเดียและอเมริกา จักรวรรดิปอร์ทุเกสในชีกโอลด์วันออกนั้น พากอสแตนก้าได้ ยึดครองหมู่เกาะทาง ๆ ในขณะที่สหราชอาณาจักรในอินเดียให้กับการลงทุนของอังกฤษ ปั่ร์งเศส

ท้องการกำไรจากการค้าในอินเดียให้มากที่สุดซึ่งทำให้หังกฤษเกิดใจในการมุ่งแห่งชัยของปร์งเศส ปร์งเศสจัดตั้งบริษัทอินเดียตะวันออกของปร์งเศสใน ค.ศ. 1664 และที่มาปร์งเศสก็ได้สร้างสถานีการค้าและโรงงานในอินเดีย สร้างป้อมปราการท่าทาง ๆ รวมทั้งห่านซิสัญญาภิพากเจ้าอินเดีย อาย่างไรก็ตาม การค้าไม่ได้เป็นเครื่องถึงกุกความสนใจแต่เพียงอย่างเดียวของนักผจญภัยชาวยูโรป แต่การเลี้ยงที่นำความร่วร่วยมาสู่คนเหล่านี้คือการขายเหลือเจ้าผู้บุคคลองอินเดียห่างค่าหักกันเอง หลังจาก ค.ศ. 1741 ข้าหลวงใหญ่ปร์งเศสประจำอินเดียคือคูเบลซ์ (Duplicex) ได้รวมรวมกองทัพเข็นและเข้าบุ่งเกียรตินับผู้หาจักรวรรดิของราชวงศ์โมกุล (Mogul) อังกฤษจึงเชื่อว่าคูเบลซ์วางแผนที่จะเพิ่มพูนอิทธิพลปร์งเศสและขับไล่อังกฤษจากอินเดีย

ในขณะเดียวกัน ความขัดแย้งระหว่างอังกฤษและสเปนยังคงมีอยู่ เพราะสเปนท้องการยุยกชาติการค้าในอาณาจักรแห่งเมริกาใต้และตอนริมฝั่งลาส สนธิสัญญาแห่งอูเบรคซึ่งในสิบที่แล้วอังกฤษค้าทาสในอาณาจักร และส่งเรือ 1 ลำไปขายที่กอโกปานามันน์ทำให้อังกฤษทราบว่าจะกล่าวเร่ทางการค้ากับคินแคนเหล่านี้มาก อังกฤษห้องการยึดเมืองท่าทาง ๆ ของสเปนในโลกใหม่ แท่การป้องกันของสเปนท่านเมืองท่าทาง ๆ เช่นแข็ง อังกฤษจึงใช้วิธีคิดอินบันเจ้าน้ำที่ของสเปนเพื่อลักลอบทำการค้ากับชาวอาณาจักร ซึ่งทำให้เกิดความรู้สึกที่ไม่ดีทั้งสองฝ่าย ใน ค.ศ. 1739 เกิดสงครามระหว่างสเปนและอังกฤษซึ่งเรียกว่า สงครามหูของเจนกินส์ (War of Jenkin's Ear) ซึ่งได้ถูกยกเป็นส่วนหนึ่งของการคุ้มครองมหาอำนาจในยูโรป 48

ใน ค.ศ. 1740 พระเจ้าเฟรเดอริกที่ 2 (Frederick II) แห่งปรัสเซีย ยึดมหดิชลีเซีย (Silesia) จากออสเตรียและนำยูโรปเข้าสู่สังค Arn สืบราชสมบัติ ออสเตรีย (War of the Austrian Succession) ซึ่งอังกฤษและออสเตรียเป็นพันธมิตร ก่อต้นปรัสเซีย ปร์งเศสและสเปน อังกฤษและปร์งเศสก่อสู้กับฝ่ายมหาภัลที่เก็งขาดทั้งในอินเดียและอเมริกา

หลังจาก ค.ศ. 1748 มีช่วงสั้นคิวอาฟาร์ซึ่งเป็นเพียงการหยุดพักชั่วคราวในการ

ก่อศูนย์เพื่อแบ่งอาณาจักรระหว่างฝรั่งเศสและอังกฤษ เพราจะมีชัยชนะใจให้เป็นเจ้าอาณาจักร แห่งพระเจ้าหลุยส์ที่ 15 (Louis xv) ก็ไม่ได้ทรงใช้ความพยายามอย่างเต็มที่ ฝรั่งเศส หันความสนใจไปยังเมืองท่าโดยแผลน์และปัญหาเรื่อมันยากกว่าเมืองท่าอาณาจักร คัลล์บันน์ ผู้นำชาวอาณาจักรฝรั่งเศส เช่น ดูเบลร์ในอินเดียและมองคลัม (Montcalm) ในแคนา加ร์จิงจาก การสนับสนุนที่เพียงพอ

ใน ค.ศ. 1754 สงครามระหว่างอังกฤษและฝรั่งเศสเกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่งใน สหรัฐอเมริกา การท่องเที่ยวครั้งนี้เรียกว่า สงครามฝรั่งเศส - อินเดีย (the French and Indian War) ในระยะแรกอังกฤษถูกเหมือนจะเป็นฝ่ายแพ้ แต่ใน ค.ศ. 1757 รัฐมนตรีกล้าโหมของอังกฤษ คือ วิลเลียม พิตต์ ผู้ใหญ่ (William Pitt, the Elder) ก็ได้บล็อกกันให้ความพยายามของอังกฤษที่จะขับไล่ฝรั่งเศสออกจากแคนา加ร์เป็นผลสำเร็จ คัลล์บันน์อังกฤษจึงได้ครอบครองคินแคนทั้งแท่น รวมทั้งเมืองโคจิโนห์สุมหาร์คิคิ (Arctic) ⁴⁹

ในอินเดีย อังกฤษก็ประสบความสำเร็จ กองกำลังของอังกฤษภายใต้การนำ ของโรเบิร์ต คลิฟ (Robert Clive) ได้ทำลายอินเดียพลของฝรั่งเศสในอินเดีย เมื่อ สงคราม 7 ปีสิ้นสุดลงใน ค.ศ. 1763 อำนาจทางเรือของฝรั่งเศสก็คลอนแคลนและการ ค้าทางทะเลของฝรั่งเศสก็คล่องจนเกือบหมด หังกฤษได้รับผลประโยชน์จากการ อาณาจักร แทการชัยยาอินเดียพลของอังกฤษและการบnakคินแคนใหม่ ๆ ไม่ได้ให้ประโยชน์ ที่ชาวนางค์อังกฤษได้รับ ชนชั้นที่ได้รับผลกำไรโดยตรงคือ พวกรักลังทุนซึ่งทำการค้ากับ ชาวพื้นเมืองอเมริกา ชาวอาณาจักรและพวกราก็ได้กำไรจากการค้า รวมทั้งนักพัฒนาและ ชั้นราษฎร์ในอินเดีย คนเหล่านี้เป็นพวกที่ห้องการให้เกิดสังคมและภาระคุณธรรมส่วน ที่ก่อศูนย์ที่นำเข้ามาในที่สุด สนธิสัญญาแห่งปารีส (The Treaty of Paris ค.ศ. 1763) และกงสุลชั้นนำของอังกฤษเพราจะได้ครอบครองแคนา加ร์ของฝรั่งเศสและฟลอริดาซึ่งส่วน ของยกให้ แม้ว่าฝรั่งเศสจะสามารถรักษาสถานการค้าบางแห่งได้ แท้ที่กฎหมายจัดการ ซึ่งทำให้ฝรั่งเศสไม่สามารถก่อการขยายศักดิ์ของอังกฤษให้อย่างมีประสิทธิภาพ สนธิ- สัญญาแห่งปารีสเป็นรัฐธรรมนูญอันดั่งของอังกฤษในแง่การค้าและอาณาจักร ความยิ่งใหญ่

ของอังกฤษทำให้พระ天使ที่กองทัพที่อยู่และชูสายคินแกน เรื่น ป์ร์จ์เพส สองอันดับและเป็นต้องการนักแก่นและหาโอกาสที่จะช่วยเหลือในการห้ามขายอันดับอังกฤษในอเมริกา⁵⁰

ในคริสต์ศักราชที่ 18 อารามนิคมมีคุณค่าเพราะมันให้ลิ้นก้าที่ญี่ปุ่นไม่ได้ผลิตหรือเพาะปลูก เรื่น ช้าว น้ำตกและยาสูบ และทำให้เมืองแย้มมีอิสรภาพจากการท้องเรือผลิตภัณฑ์ของประเทศไทย แนวความคิดเช่นนี้ก่ออาณาจักรเป็นการขยายของระบบการค้าที่เชื่อว่าประเทศไทยอาจห้ามขายสัมภาระของคำว่าการขายให้มากที่สุดและขอให้น้อยที่สุด หลังจาก ก.ศ. 1650 รัฐสภาอังกฤษได้ผ่านกฎหมายนาร์ (Navigation Act) ที่มีความเข้มงวดมากขึ้น ซึ่งประกาศว่าเฉพาะเรืออังกฤษเท่านั้นที่สามารถนำลิ้นก้าอาณาจักรไปเมืองท่าอังกฤษ กฎหมายฉบับนั้นๆ มา ก็มั่งคบให้อาณาจักรอังกฤษค้ากับเมืองแย้มเท่านั้น และห้ามการผลิตลิ้นค้าแข่งกับญี่ปุ่นในอังกฤษ เรื่น ช้าวอาณาจักรจะห้ามห้ามการเพื่อขายในอังกฤษไม่ได้ ในขณะเดียวกันก็ห้ามคนอังกฤษปลูกยาสูบแข่งขันกับอาณาจักร ซึ่งทำให้ชาวอาณาจักรไม่พอใจมาก เพราจะอาจซื้อลิ้นค้าได้ในราคาที่ถูกกว่า ทำให้มีการห้ามเดิมกฎหมายและลักษณะของการค้า เมื่อสงครามเจ็ดปี (Seven Years' War) สิ้นสุดลง รัฐบาลอังกฤษเพิ่มความเข้มงวดเรื่องการค้าในอาณาจักรมากขึ้น มีการเพิ่มภาษีลิ้นค้าเข้าใหม่ ๆ เรื่น กาแฟ ไวน์ และภาครัฐการลักษณะห้ามการค้าหนีภาษีของพืชชาชาวอาณาจักร

มาตรการที่เข้มงวดท่างๆ รวมทั้งความพยายามที่จะเก็บภาษีเพิ่มขึ้นทำให้ชาวอาณาจักรไม่พอใจ และหลังจากสงครามเจ็ดปีแล้ว ชาวอาณาจักรก็เห็นว่าตนไม่ท้องการการคุ้มครองจากกองทหารอังกฤษเพื่อที่้านการคุ้มครองจากฝรั่งเศสอีกต่อไป ชาวอาณาจักรจึงห้องการการปกครองตนเองและมีความเชื่อมั่นในตนเอง และเห็นว่าโน้มายของรัฐบาลอังกฤษเป็นโน้มายที่กดขี่ ดังนั้นใน ก.ศ. 1776 รัฐแทนชาวอาณาจักร 13 รัฐ จึงได้มีประกาศอิสระกันที่ฟลีเตอร์เพีย และออกคำประกาศเอกราช (Declaration of Independence) ในวันที่ 4 กรกฎาคม ก.ศ. 1776

ในระยะแรกหนึ่งชาวอาณาจักรไม่สามารถหักดุษกับอังกฤษได้สำเร็จ แต่ใน ก.ศ. 1778 ชาวอาณาจักรได้รับการช่วยเหลือจากฝรั่งเศส และใน ก.ศ. 1779

และ ก.ศ. 1780 สเปนและอังกฤษที่ให้ความช่วยเหลือแก่ชาวอาณา尼คุณจากฝ่าย ยังคงอยู่ในสามารถปืนหักก่อสู้กับการรวมกันนี้ได้ การเป็นมหาอำนาจทางทะเล ทำให้อังกฤษอยู่ในฐานะที่เป็นชาติที่มีอิทธิพล และในที่สุดอังกฤษก็ต้องยอมรับเอกราชของอาณา尼คุณทั้ง 13 รัฐ ที่ด้วยสนธิสัญญาแห่งปารีส (Treaty of Paris) ก.ศ. 1783⁵¹

ในตอนปลายคริสต์ศตวรรษที่ 18 ทั้งสเปน อังกฤษ ฝรั่งเศส และในที่สุด ก็อังกฤษได้กันพบว่ามันเป็นการง่ายที่จะกันพูดและมีสัมภาระกันในอาณา尼คุณ แต่มันยากที่จะรักษาอาณา尼คุณของเมืองไว้ได้ เพราะเมื่ออาณา尼คุณเจริญเติบโตขึ้น ก็พร้อมที่จะประกาศตนเป็นเอกราช การเสียเลือกเนื้อและทรัพย์สินเพื่อสร้างอาณา尼คุณแล้วอาณา尼คุณนั้นก็ไปเป็นของประเทศอื่นหรืออาณา尼คุณประการเดอราชของตนเอง จึงถือเมื่อเป็นการลงทุนที่ไม่คุ้มค่า โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อกินแคนในโลกใหม่ทางด้านชายฝั่งทะเลและส่วนที่เป็นเกาะได้รับการอ้างสิทธิ์มากแล้ว และการสำรวจดินแคนลิกเข้าไปภายในก็ถือเมื่อจะเป็นการลงทุนที่ล้มเบส่อง และเป็นอันตรายมากขึ้น ความคิดเช่นนี้เป็นการอธิบายว่าเหตุใด มหาอำนาจจึงป้อนคล้ายการแข่งขันทางอาณา尼คุณของตนเป็นเวลา ร่วมศตวรรษหลังจาก ก.ศ. 1783 และหลังจากนั้นยุโรปก็เกิดเหตุการณ์ยุ่งยากภายในทวีปเอง นับตั้งแต่ การปฏิวัติใหญ่ฝรั่งเศส ก.ศ. 1789 การรัฐสุลต่านอาจของจักรพรรดินโปเลียนที่ 1 และการสร้างจักรพรรดิของพระองค์ ซึ่งนำยุโรปไปสู่สังคมการระหว่างประเทศชาติ การเพื่องฟูของอัทธิสิรีนิยมและลัทธิชาตินิยมในยุโรป ยังเป็นสาเหตุสำคัญของการรวมชาติของเยอรมันและอิตาลี การปฏิวัติ ก.ศ. 1848 และในที่สุดจนถึงสังคมการระหว่างฝรั่งเศสและปรัสเซีย (The France-Prussian War) ใน ก.ศ. 1870 - 1871 และความสำเร็จของอ็อตโต พอน บิสมาร์ค (Otto von Bismarck) ในการรวมรัฐเยอรมันทั้งหลายให้เป็นประเทศเดียวทั้งใน ก.ศ. 1870 และหลังจาก ก.ศ. 1870 ปัจจัยใหม่ ๆ ที่จะกระตุ้นให้ประเทศค้าง ๆ เริ่มความสนใจในการสร้างจักรพรรดิภาค-โพ้นทะเลก็เกิดขึ้นอีก และลัทธิจักรพรรดินิยมใหม่ก็จะทำให้อาณา尼คุณกล้ายิ่งขึ้นการแข่งขันกับระหว่างมหาอำนาจ

References

¹Thomas H. Greer, A Brief History of Western Man,
3rd cd., (New York : Harcourt Brace Jovanovich, Inc., 1977),
p. 240

²Ibid.

³John P. McKay and others, A History of Western Society,
2^d ed., (Boston : Houghton Mifflin Co., 1983), p. 510

⁴Greer , A Brief History, p. 241

⁵Mc Kay and others, A History of Western Society, p. 510

⁶L.S. Stavrianos, The World Since 1500 : A Global History,
3rd ad., (New Jersey : Prentice - Hall, Inc., 1975), p. 79

⁷Greer , A Brief History, p. 241

⁸Eugene F. Rice, The Foundations of Early Modern Europe,
1460 - 1559 (New York : W.W. Norton Co., 1970) pp. 28 - 29

⁹Ibid.

¹⁰Greer , A Brief History, p. 241

¹¹Mc Kay and ethers, A History • f Western Society, p. 511

¹²Greer , A Brief History, p. 243

¹³Mc Kay and others, A History of Western Society, p. 513

¹⁴Greer , A Brief History, p. 243

¹⁵Mc Kay and others, A History • f Western Society, p. 513

¹⁶ Greer, A Brief History, p. 244

¹⁷ Ibid.

¹⁸ Ibid., pp. 244 - 245

¹⁹ Ibid., p. 245

²⁰ nice , The Foundations of Early Modern Europe, p. 31

²¹ Ibid.

²² Ibid. pp. 31 - 32

²³ Greer, A Brief History, p. 245

²⁴ Ibid.

²⁵ Rice, The Foundations of Early Modern Europe, p. 32

²⁶ Ibid. p. 33

²⁷ Mc Kay and others, A Histsry of Western Society, p. 513

²⁸ Rice, The Foundations of Early Modern Europe, p. 33

²⁹ Greer, A Brief History, p. 246

³⁰ Ibid.

³¹ Rice, The Foundations of Early Modern Europe, p. 35

³² Greer, A Brief History, p. 247

³³ Mc Kay and ethers, A History of Western Society, p. 515

³⁴ Greer , A Brief History, p. 24-1

³⁵ Mc Kay and others, A History of Western Society, pp. 514-515

³⁶ **Greer**, A Brief History, p. 248

³⁷ **Mc Kay** and others, A History of Western Society, p. 518

³⁸ **Greer**, A Brief History, p. 249

³⁹ Ibid.

⁴⁰ Ibid. , pp.249 - 250

⁴¹ **Wallace K. Ferguson** and Geoffrey Bruun, A Survey of European Civilization, 4th ed., (New York : Houghton Mifflin Co., 1969), p. 530

⁴² Joseph Satin, The Humanities Handbook Part II, (New York : Holt, Rinehart and Winston, 1969), p. 228

⁴³ **D. K. Fieldhouse**, The Colonial Empires from the Eighteenth Century (New York : Dell Publishing Co., 1966), p. 50

⁴⁴ Ibid., p. 51

⁴⁵ Ibid., p. 52

⁴⁶ Ibid., p. 101

⁴⁷ **Ferguson** and **Bruun**, A Survey of European Civilization, p. 531

⁴⁸ Ibid., p. 534

⁴⁹ Ibid., p. 535

⁵⁰ Ibid., p. 537

⁵¹ Ibid., p. 538